

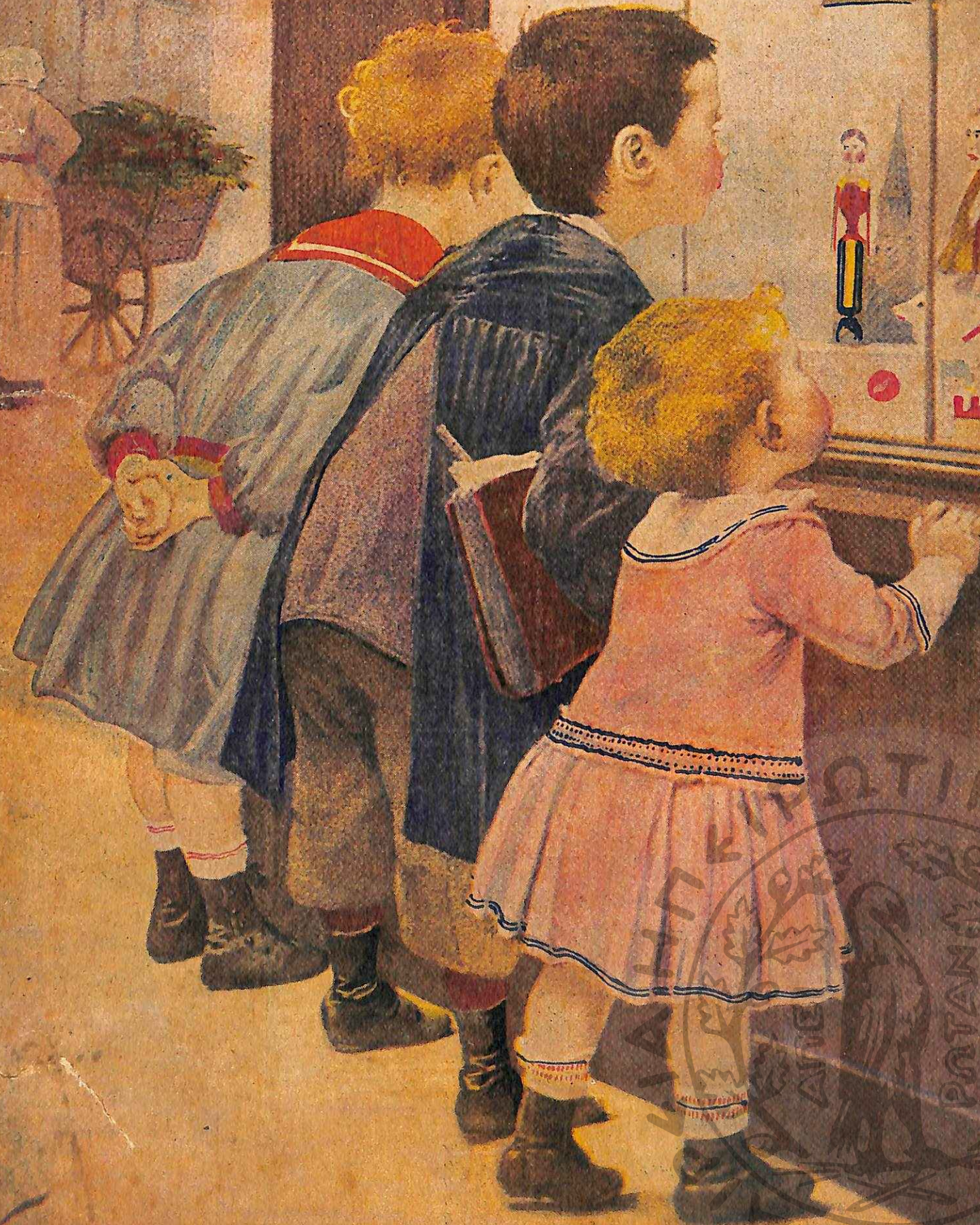
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

↓ 1932

Για λαμπρά
του Πάσχα

Αρ 2
281

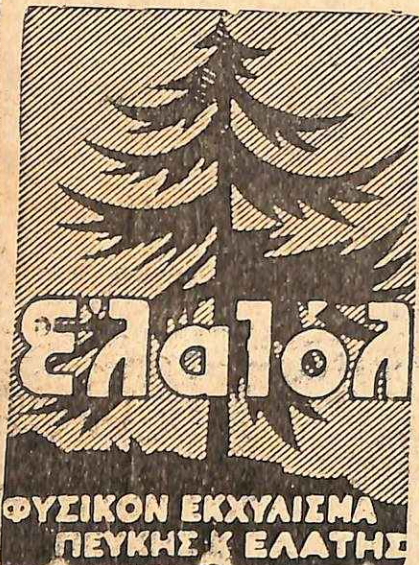

Έχετε δωρεάν αποζημίωσιν κάθε φορά πού θα ασθενή-
σετε και ή οικογένειά σας εάν πάθη ποτέ ή ζωή σας.
Έχετε τόν κανονικόν τέκον επί της καταθέσεώς σας.
Έχετε τὰ χρήματά σας όποτε τὰ θελήσετε
Διά τοῦ νέου

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΛΑΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΟΥΣ ΟΔΗΓΙΑΣ

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΚΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ
ΠΕΥΚΗΣ Κ ΕΛΑΤΗΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Εξουράζει τὸ σῶμα.
Απαλλάσσει ἀπὸ τὸν
ἰδρώτα.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Η κ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ, Διπλω-
ματούχος τῆς Ἀκαδημίας Κο-
πτικής τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ
ἱετικῶν ράπτρια τῆς ἄλλοτε Αὐ-
τοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ ἀνω-
τέρως κοινωνίας (Κων) πόλεως,
με εἰκοσαετὴ πείραν, (Κων) πο-
λιν—Παρίσι—Ἀθῆναι, ἀναλαμ-
βάνει νὰ διδάξῃ καὶ καταρτίσῃ
καλλιτέχνιδας ραπτρίας.

Ἰδιαιτέραι συμφωνίαι διὰ
τὰς ἐκ τῶν Ἐπαρχιδῶν μαθη-
τευμένους. ΔΙΔΑΚΤΡΑ λογικῆ.
Γράψατε: Καν Ἀνδρονίκη Νε-
κτάση, Νίκης 26, Ἀθῆναι.

Με ἐξοδὰ μας διεκπεραιώνομεν
πάσης φύσεως κληρονομικὰς ὑπο-
θέσεις, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ
Δημοσίου. Ὀμοίως καὶ διεκδικήσεις
εἰσποδῶν.

Ἀθῆνᾶς 11. Ὁραὶ 8—9 καὶ 3—4.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ Πάβλ Φεβάλ	Ἐσωτερικ.	Ἐξωτερικ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ Μπαρμ Στόουνερ	4ρ. 60	4ρ. 80
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΓΘΟΥΡΟΥ		• 30	• 40
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)	τοῦ Ἐδγάρ Πόε ἑκαστος τόμος	• 15	• 20
ΠΛΗΘΥΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ	τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ	• 20	• 30
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ Ἰουλιόν Βέρν	• 20	• 30
Η ΣΟΝΙΑ	τῆς Ἐρρ. Γκεβέλ	• 15	• 20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ			
ΖΩΗ	τοῦ Στήβενσον	• 15	• 20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς Σέμας Λαγκενλέρ	• 15	• 20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΙΗ	τοῦ Μυζέ	• 15	• 20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		• 15	• 20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. Ροδοκανάκη	• 5	• 8

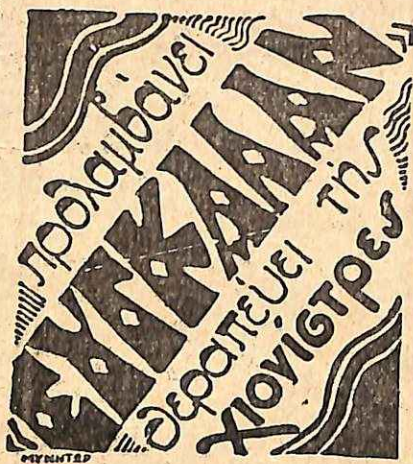
Ἄπαντα τ' ἀνωτέρω βιβλιὰ εἰσέρχονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»,
δόδος Λένα 7.

Ὁ ἑκδρὸς
τῆς παχυσαρκίας
τὰ δισοῖα

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ
- ΑΘΗΝΑΙ - 9

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετιᾷ Ἐπιμελήτης τῆς ἰδιαίτε-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὼς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΔΙΑΚΡΙΝΕΣΘΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ

Ἐνας ἄνδρας, δταν ἡ κυρία ἡ δεσπο-
νίς, τῇ ὁποίᾳ συνοδεύει, πονδράζει
καλεῖ τὴν προσοχὴν καὶ αἰσθάνεται τὸν
ἐαυτὸν τοῦ στενοχωρημένον. Εἰς οὐδε-
μίαν γυναῖκα ἀρέσει νὰ πονδράσῃ δι-
μοσίως καὶ ν' ἀποκαλύπτῃ τὸ μυτικὸ
τοῦ χρώματός της. Τοῦτο προέχεται κυ-
ρίως ἀπὸ τὰς πούδας κακῆς ποιότητος,
αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν ἀναγκαῖον ἕνα συ-
χνὸν πονδράσισμα ἄλλως ἢ μὴ καὶ ἡ
ἐπιδεξιότης γίνονται γυαλιστερά.

Διὰ νὰ διακρίνεσθε ἀπὸ τὸν ὄχλον χά-
ρις εἰς μίαν ἐπιδεξιότητα φρέσκην που νὰ
μὴν ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὴν φυσικὴν, με μίαν
ἐπιδεξιότητα ἧτις δὲν θὰ παύσῃ νὰ εἴνε
θαυμασίως λεῖα καὶ φρέσκια παρὰ τὴν
μεγάλωσιν ζήτησιν, μεταχειρίζεσθε τὴν πού-
δα Τοκαλόν. Ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον
δὲν εἴνε ἀνάγκη νὰ βάξετε συνεχῶς πού-
δα Τοκαλόν δημοσία, εἴνε ὅτι ἡ
MOUSSE DE CREME, ἡ περιεχομένη
ἐν αὐτῇ, καθιστᾷ τὴν πούδα διαφωστι-
κὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἡ πούδα ΤΟΚΑ-
ΛΟΝ κρατᾷ δύο φορὰς περισσότερον, ἢ
νε ἐλαφρὰ, λεπτοτέρα, καθυστετέρα. Οὐ-
τε ὁ ἥλιος, οὔτε ὁ ἀέρας, ἡ βορρῆ, ἡ ἐ-
φίδρωσις ἢ ποσυχονίη ἐκ τοῦ χοροῦ,
δὲν κατορθοῦν νὰ μειώσωσιν τὴν εὐ-
γλυν καὶ τὴν φρεσκάδα, ὅπου δίδει εἰς
τὴν ἐπιδεξιότητα σας.

Αἱ πούδιες ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσιν
τὴν MOUSSE DE CREME, ἡ περιεχομένη
ἐν αὐτῇ, καθιστᾷ τὴν πούδα διαφωστι-
κὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἡ πούδα ΤΟΚΑ-
ΛΟΝ κρατᾷ δύο φορὰς περισσότερον, ἢ
νε ἐλαφρὰ, λεπτοτέρα, καθυστετέρα. Οὐ-
τε ὁ ἥλιος, οὔτε ὁ ἀέρας, ἡ βορρῆ, ἡ ἐ-
φίδρωσις ἢ ποσυχονίη ἐκ τοῦ χοροῦ,
δὲν κατορθοῦν νὰ μειώσωσιν τὴν εὐ-
γλυν καὶ τὴν φρεσκάδα, ὅπου δίδει εἰς
τὴν ἐπιδεξιότητα σας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μίᾳ πλάστῳγιαι σι-
δερένια χιλίων ἐκάδων, εἰς πελὶ
καλὴν κατάστασιν μετὰ τὰ βάρη της
εἰς τιμὴν συμφέρουσαν. Πληροφ-
ρεῖται ἐδὼς Λένα 7.

ΣΤ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2 (281)

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ... ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ... 80
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ... 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ... 6
ΑΦΡΙΚΗΣ... 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ... 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 10 Ιανουαρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Εν Ἀγγλίᾳ δ κ. Σρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Εν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φῶλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΣΠΕΝΣΕΡ

Ὁ Ἐρβέρτος Σπένσερ, ὁ ὁποῖος θε-
ρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀντιπρο-
σωπευτικοὺς φιλοσόφους τῆς Ἀγγλίας,
ἔζησε κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα, ἐπὶ τῆς λε-
γομένης Βικτωριανῆς ἐποχῆς.

Γεννήθηκε στὸ Λάρδν στὶς 27 Ἀ-
πλίου τοῦ 1820. Ὑστερῶς ἀπ' αὐτὸν οἱ γονεῖς τοῦ ἀπέχτησαν ἄλλα
τέντα παιδιά, ἀλλὰ κανένα δὲν ἔζησε
παρά τὸν ἀπὸ τὸν πατέρα.

Μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀν-
τιθέσεις τῆς ζωῆς μου, γράφει ὁ Σπέν-
σερ, ἦταν πῶς ἤμουν μοναχογενεὶς.
Ὀλίγοι μὲν πού δὲν εἶχα τὴν εὐ-
τυχίαν νὰ γνωρίσω ἀδελφούς.

Ἀπὸ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικία, ὁ Ἐρ-
βέρτος φαινόταν ἀνήσυχος καὶ ἀπει-
θήχης. Οἱ γονεῖς τοῦ, οἱ ὁποῖοι τὸν
ἀγαποῦσαν πολὺ, τὸν χλεύαζαν διαρκῶς
καὶ δὲν τὸν μάλυναν σχεδὸν ποτέ. Γι'
αὐτὸ ὁ Σπένσερ ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκε
φόβον πρὸς τὸν πατέρα τοῦ, ὁ ὁποῖος
ἦταν ἐν τοῖσις πολλοῖς ἰδιοτροπῶς ἄν-
θρωπος καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ
καπέλλο τοῦ μπροστὰ σὲ κανέναν.

Ὁ Ἐρβέρτος, δταν φοιτοῦσε στὸ
σχολεῖο, δὲν εἶχε κανένα ἑῷλο στὰ μα-
θήματα καὶ δὲν ἐννοοῦσε καμμίαν φιλο-
δοξίαν καὶ διακριτὴν μεταξὺ τῶν συμμα-
θητῶν τοῦ.

Σπανίως εἶπα μάθημα σωστό,
ἔγραφε ἀργότερα ὁ ἴδιος. Καὶ κατὰ
τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν καὶ στὴν κα-
τοπινὴν ζωὴν μου, ποτὲ δὲν μπόρεσα
νὰ διαβάσω ἐπὶ πολλὴν ὥρα.

Ἐν τούτοις, παρακολουθοῦσε ταχτι-
κὰ τὶς συζητήσεις πού ἔκανε ὁ πατέρας
τοῦ μετὰ διαφόρους οἰκονομολόγους, φι-
λοῦς τοῦ καὶ πλουτίζε διαρκῶς τὶς γνώ-
σεις τοῦ μετὰ ἀκούγοντας ἀπὸ τὶς συνο-
μιλίες τῶν.

Ὁ Σπένσερ διακρινόταν ἀπὸ μικρὸς
γιὰ τὴν τάση τοῦ στὶς οἰκονομολογίες.
Πολλὲς φορὲς μάλιστα, ἐνῷ πηγαίνε
περίπατο, τὸν εἶχαν ἀκούσει νὰ μιλή-
σῃ δυνατὰ μυστικῶς.

Ὅταν ἔγινε δεκαεπταεὶς ἐτῶν, οἱ γο-
νεῖς τοῦ ἀπέστειλαν στὸ Χίλτεν, κον-
τὸν Λάρδν, νὰ γινῇ κληρικός, μετὰ τὴν
ἐκείνην ἡλικίαν ὅταν ἐπέβλεπε πού
ἐλάττωσε ἡ ἀσχηματιστὴ ἀπάντη τοῦ
πρὸς τὸν πατέρα ὁ πρῶτος ἀπὸ τῶν
δύο πολλὰ καλὰ. Καὶ τὸ διαφωστὶκόν,
τὸ νεώτερον καὶ καλὸν ἔργον.
Γεν. Ἀντιπρ. Α. Π. Ρεμπουζέας
Πραξίντελος 42, Ἀθῆναι.

μέρες καὶ ἀντέληφθη τὸν πραγματικὸν
σκοπὸν τῶν γονέων τοῦ, ἔφυγε ἀπὸ καὶ
χωρὰ καὶ γύρισε μόνος τοῦ στὸν τόπο
τοῦ.

Φεύγοντας, εἶχε μαζὺ τοῦ μόνον δύο
τελινὰ, τὰ ὁποῖα δὲν τοῦ ἐπαρκοῦσαν
στὸ δρόμο οὔτε γιὰ τροφὴ. Ὅταν ἐπὶ
τέλους κατάρθρωσε νὰ φτάσῃ, ὅστερ
ἀπὸ μακρὰ καὶ ἐπιπονητὴ πεζοπορία, στὸ
σπίτι τοῦ, βρισκόταν σὲ ἀθλία κατά-
στασι.

Ἡ δραπέτευσίς τοῦ ὅμως δὲν ἀφέ-
λησε σὲ τίποτε, γιὰτὶ οἱ γονεῖς τοῦ πού
ἤθελαν σάνει
καὶ καλὰ νὰ
τὸν σωφρονί-
σουν, τὸν ἔ-
στειλαν πάλι
κοντὰ στὸν
θεῖο τοῦ, ὅπου
ὁ Ἐρβέρτος
αὐτὴν τὴν φορὰ
ἔμεινε τρία ὁ-
λόκληρα χρό-
νια.

Στὸ διάστη-
μα αὐτὸ ὁ
Σπένσερ ἀ-
κούσε πολλὰ
μαθήματα καὶ
ἔμαθε λίγα
λατινικά, λί-
γα ἀρχαῖα ἐλ-
ληνικά καὶ λί-
γα γαλλικά.
ἔμαθε, φυσι-
κὰ, καὶ ἀγγλικά,
ἀλλὰ ποτὲ, καθὼς ὁ
μολογοῦσε καὶ ὁ ἴδιος, δὲν μπόρεσε νὰ
μάθῃ καλὰ τὴν ἀγγλικὴν γραμματικὴν,
τὴν ὁποῖαν ἀποστρεφάταν λόγω τῶν
κρίσεών της.

Ὁ Σπένσερ ἐδωμοσίωσε τὴν πρώτην
τοῦ ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν σὲ ἡλικίαν
ὀλίγης δεκάτης χρονίων. Ἦταν μὴ ἐπι-
στολή, τὴν ὁποῖα ἔστειλε σὲ μὴ ἐφη-
μερίδα καὶ στὴν ὁποῖα περιέγραφε με-
ρικὰ φαινόμενα παρατηρούμενα κατὰ
τὴν κρησινάλασιν τοῦ νεροῦ.

Μετὰ ἕνα χρόνον ἀπολύθηκε τὸ δι-
δασκαλικὸν ἐπάγγελμα, καὶ τὸ ὁποῖο ἔξα-
κοῦσαν ἄλλως τε ὁ
πᾶσις καὶ ὁ πατέ-
ρας τοῦ, καὶ προσε-
λήφθη στὸ σχολεῖο.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε κανένα βιο-
ποριστικὸν μέσον, ἔ-
ληψε στὸ Λονδίον
γιὰ νὰ βοηθῇ καμμίαν
ἐργασίαν ὡς μηχανι-
κὸς ἢ ὡς συγγα-
φέας.

τῆς πατρίδος τοῦ Λάρδν.
Ἐπειδὴ ὅμως, φαίνεται, δὲν ἔμεινε
εὐχαραστημένος ἀπὸ τὸ διδασκαλῆμα, με-
τὰ κάποιον χρόνον ἐγκατέλειπε τὸ ἐ-
πάγγελμα τοῦ καὶ διορίστηκε μηχανι-
κὸς στὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴ Λονδί-
νου—Βίρμινγχαμ, ἡ ὁποῖα μόλις τότε εἴ-
χε κατασκευαστεῖ.

Ἀλλὰ τὴν παραμονὴν τῆς 31ης ἐπε-
τείου τῶν γενεθλίων τοῦ, παρήκτισε τὴ
θέσιν τοῦ καὶ γύρισε στὴν πατρίδα τοῦ
μετὰ τὸ σκοπὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σχέδιον
μίας ηλεκτροκινητικῆς μηχανῆς, τὸ
ὁποῖο εἶχε κά-
μει ὁ πατέρας
τοῦ.

Ἡ ἀπάταιρά
τοῦ δὲν κατέ-
ληξε σὲ ἐπι-
τυχίαν καὶ τό-
τε ὁ Σπένσερ
ἀρχισεν νὰ γρά-
φῃ μὴ σειρὰ
φιλοσοφικῶν ἐ-
πιφυλλίδων, τίς
ὁποῖες ἐδωμοσί-
ευσεν σὲ μὴ ἐ-
φημερίδα πού
ἐβγαζε ὁ ἔδου-
αδὸς Λάμπαρ,
στὴν ὁποῖα
τοῦ ἀββᾶ, τοῦ
θεοῦ τοῦ Σπέν-
σερ.

Ἡ σειρὰ αὐ-
τῇ τῶν ἐπιστο-
λῶν ἀπέτελεσε τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς
συγγραμμῆς τοῦ σταδιοδρομίας, ἡ ὁ-
ποῖα τοῦ ἀνοίξε τὸν δρόμον πρὸς τὴν φή-
μην καὶ τὴν δόξαν. Ἐν δὲν ἐπὶ τῇ
στοιχ. Χίλτεν, ἔγραψε σχετικῶς ἀργότε-
ρα ὁ φιλόσοφος, καὶ δὲν ἐγγράφει τὸν
θεῖο μου, ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆς δὲν θὰ
ἐγράφετο ποτέ. Καὶ πράγματι, τὸ
περιεχόμενον τῶν ἀναφέρεται σὲ συζη-
τήσεις μεταξὺ τοῦ ἀββᾶ καὶ τοῦ ἀν-
τιπρ. τοῦ, τίς ὁποῖες ὁ τελευταῖος ἀπο-
σπείρισε νὰ ἀποκρυπτογραφῇ μετὰ
τοῦ ἀντιπρ.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε κανένα βιο-
ποριστικὸν μέσον, ἔ-
ληψε στὸ Λονδίον
γιὰ νὰ βοηθῇ καμμίαν
ἐργασίαν ὡς μηχανι-
κὸς ἢ ὡς συγγα-
φέας.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε κανένα βιο-
ποριστικὸν μέσον, ἔ-
ληψε στὸ Λονδίον
γιὰ νὰ βοηθῇ καμμίαν
ἐργασίαν ὡς μηχανι-
κὸς ἢ ὡς συγγα-
φέας.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε κανένα βιο-
ποριστικὸν μέσον, ἔ-
ληψε στὸ Λονδίον
γιὰ νὰ βοηθῇ καμμίαν
ἐργασίαν ὡς μηχανι-
κὸς ἢ ὡς συγγα-
φέας.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε κανένα βιο-
ποριστικὸν μέσον, ἔ-
ληψε στὸ Λονδίον
γιὰ νὰ βοηθῇ καμμίαν
ἐργασίαν ὡς μηχανι-
κὸς ἢ ὡς συγγα-
φέας.

Ἐκεῖ πρᾶγματι κατάρθρωσε νὰ προ-
σληφθῇ ὡς συντάκτης στὴν ἐφη-
μερίδα «Οἰκονομολόγος», ὅπου ἔμει-
νε τεσσαράμιστον χρόνον. Στὸ διάστημα
αὐτὸ ἐξέδωσε τὴν «Κοινωνικὴν Ἰσορρο-
πίαν», τὸ πρῶτον σοβαρὸ ἐπιστημονικὸν
ἔργο τοῦ, καὶ γνωρίστηκε μετὰ ἐπιφανεῖς
συγγραφεῖς καὶ σοφοὺς τοῦ καιροῦ τοῦ.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἔτιχε νὰ πεθάνῃ
ὁ θεῖός τοῦ, ὁ γνωστός μας κληρικός,
ὁ ὁποῖος ἐκκληροδότησε στὸν ἀνεψιὸν
τοῦ, τὸν ὁποῖον ὑπερσυνέλασε, 500 δολ-
λάρια καὶ ἐπὶ πλέον ἕνα μικρὸν εἰσό-
δημα.

Ἀπὸ ὁ Σπένσερ ἀπέχτησε ἔτσι κά-
ποια ἀνεξαρτησία, ἀποφάσισε ν' ἀφήσῃ
τὶς ἄλλες ἀσχολίες τοῦ καὶ νὰ περιορι-
στῇ στὴν συνεργασίαν διαφόρων περιο-
δικῶν.

Στὸ μεταξὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφῃ
τὴν «Ἀρχὴν τῆς Ψυχολογίας», ἕνα ἔρ-
γο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περιέμενε τὴν τελικὴν
τοῦ ἀναγνώρισιν. Ἀναγκάστηκε ὅμως νὰ
διακόψῃ τὴν συγγραφήν τοῦ ἀπὸ μὴ
νευρασθένειας πού τὸν ἐπυράννησε σὲ
βίη τοῦ ἐξ ὧν.

Ἡ πρώτη αὐτῇ νευρὴν ἐκδήλωσις ἦ-
ταν ἀρρετὰ σοβαρὰ καὶ ὁ Σπένσερ χρει-
άστηκε δεκαπέντε ὁλοκληροῦς μῆνες γιὰ
νὰ συνέλθῃ καλῶς. Στὸ διάστημα αὐτὸ
ἀπέφυγε γενικῶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ
τὶς συνομιλίας τῶν καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀ-
κούῃ παρὰ μόνον μουσικὴν.

Ὅταν ἔγινε ἀποδοχὴ καλὰ, ἀπο-
φασισμένος νὰ συνεχίσῃ τὴν συγγραφήν
τοῦ ἔργου τοῦ, τῷ πάσῃ ἀγγέλῃ καὶ
κατάρθρωσε νὰ ἀντικειντροπώσῃ ἐξαιτίας
περίπου συνδρομητῶν, σὲ ὅλη τὴν Ἀγ-
γλίαν καὶ τὴν Ἀμερικήν.

Ἀλλὰ μετὰ ἔξη χρόνιων ὁ ἀριθμὸς
τῶν συνδρομητῶν ἐλαττώθηκε, ἡ δι-
πάνης ὑπερέβηκεν τὰ ἐξοδα καὶ ὁ
Σπένσερ, πού ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ
περιορίσῃ τοὺς ἀρρωστούς γονεῖς τοῦ,
ἀνῆλθε στὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως
τῶν ἔργων τοῦ.

Στὴν κρίσιν αὐτῇ περιστάσει ταρνα-
σάστηκε ἀρρωγὸς τὸν ὁ ἐπιφανὴς φιλό-
σοφος Τζέιν Στουάρτ Μάλλ, ὁ ὁποῖος
μετὰ τὴν θάνατον ἐκείνης Ἀμερικανῶν καὶ
μικρῶν φίλων τοῦ συγγραφέως, μάζε-
ψε 7,000 δολάρια, μετὰ τὰ ὁποῖα ὁ
Σπένσερ κατάρθρωσε νὰ ἀποπερατώσῃ
τὴν ἐξοδὸν τοῦ φιλοσοφικοῦ τοῦ ἔργου
τοῦ τὸν ἀπαυθάνισεν.

Ὁ Σπένσερ πέθανεν στὰ 1893, σὲ ἡ-
λικίαν 73 ἐτῶν.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

στὴν «Οἰκονομία»

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ;

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Στα γραφεία της Ούλεν. Τι λένε η δεσποινίδες Καλθοκορέση και Σπιθούρη. Όπου τα κορίτσια δικαιώνουν το Φορτούνιο. Η γυναίκες που εργάζονται για τα λεφτά τους. Η εργασία και η ανάγκη. Ο γάμος και η σταδιοδρομία των υπαλλήλων. Η γυναίκα, μετά το γάμο, πρέπει ν' άφοσιώνεται στο νοικοκυριό της. Η γνώμη της δεσποινίδος Δημητριάδου. Η γυναίκες εργάζονται από ανάγκη. Η γνώμη του τμηματάρχου κ. Δημητριάδου, κ.τ.λ.

«Ας αφήσουμε ήσυχες πού το παρόν τις Τράπεζες κι' ας πάμε σε χαμινιά μεγάλη έταιρεία για να ιδούμε αν έπικρατούν κι' εκεί η αυτές αντίληψεις για την εργασία των γυναικών.

«Ας έπισκεφθούμε λοιπόν πρώτα την «Ανώνυμη Έλληνική Έταιρεία Ύδατων», η οποία άπασχολεί πλήθος θηλέων υπαλλήλων και βρίσκεται στην καλύτερη θέση των Αθηνών, στο Μέγαρον του Μετοχικού Ταμείου.

«Ας άπευθυνθούμε πρώτα στο θήλυ προσωπικό, το οποίο για την ώρα, φαίνεται λιγώτερο άπασχολημένο. Στην γραμματεία, οι δύο δακτυλογράφοι δεσποινίδες Ίωάννα Καλθοκορέση και Φωφό Σπιθούρη είναι υπό της γυναικάς εργασίας αλλά... με έπιφυλάξεις.

«Ο Φορτούνιος έχει δική του τάχιστον για μια ώριμη κατηγορία γυναικών, μάλιστα άπαντά η δεσποινίς Καλθοκορέση, για τις γυναίκες δηλαδή εκείνες, η οποίες έργάζονται για τα λεφτά τους και παίρνουν το ψωμί των άνδρών... Αλλά πόσες είναι αυτές; Έγώ τουλάχιστον δεν ξέρω καμιά.

«Όλες όσες εργάζονται, εργάζονται από ανάγκη! διακόπτει η δεσποινίς Σπιθούρη. Έγώ τουλάχιστον σ'ε βεβαιώνω πως δεν θά μου έκανε καμιά άπολύτως όρεξη να έργαστώ, αν δεν είχα ανάγκη. Μολαταύτα, έφόσον εργάζομαι, κάνω το καθήκον μου και εκτελώ την δουλειά μου με άπολύτη εύσημιδησία. Το ίδιο επίσης κάνουν κι' όλες η άλλες θήλεις υπάλληλοι. Έγώ μάλιστα νομίζω πως η γυναίκες εργάζονται με περισσότερη εύσημιδησία και μεγαλύτερα μεθοδικότητα από τους άνδρες.

«Νομίζετε—έρωτούμε—πως η γυναίκα είναι ικανή για όλες τις εργασίες και πως μπορεί να σταδιοδρομήσει όπως ένας άνδρας;

«Αυτό εξαρτάται από το πως θά την κάνουν οι προϊστάμενοί της. Γιατί, βλέπετε, οι προϊστάμενοι είναι όλοι άνδρες και θά δείξουν λιγότερη εκτίμηση στην εργασία μιας γυναίκας από ενός άνδρος. Έξ άλλου, την σταδιοδρομία της γυναίκας την διακόπτει κι' ο γάμος.

«Αυτό ακριβώς ήθελα να σ'ε ρωτήσω: Νομίζετε πως η γυναίκα μπορεί να εξακολουθήσει να εργάζεται και μετά τον γάμο της;

«Έδώ έπεμβαίνει η δεσποινίς Καλθοκορέση.

«Αυτό δεν γίνεται, λέει. Μια γυναίκα όταν παντρεύεται, πρέπει να πάψει να εργάζεται. Γιατί άναγκαστικώς πρέπει να άφοσιωθεί τότε στο σπίτι της και στο νοικοκυριό της.

Και η δεσποινίς Σπιθούρη προσθέτει:

«Η γυναίκα η πρέπει να εγκαταλείπει την δουλειά της και να άφοσιώνεται στην οικογένειά της μετά

τον γάμο της, η να μην παντρεύεται καθόλου. Μέσος όρος δεν υπάρχει.

—Ναι, μάλιστα νομίζετε—ρωτούμε—ότι η έγγαμος γυναίκα, όταν εξακολουθήσει να εργάζεται, έχει περισσότερη ανεξαρτησία και δεν εξαρτάται δουλικώς από τον άνδρα της;

—Καλύτερα να εξαρτάται από τον άνδρα της, παρά να εργάζεται έξω από το σπίτι της από το πρωί ως το βράδυ και να εγκαταλείπει το νοικοκυριό της. Έτσι, όταν παντρεύεται κανείς, υποτίθεται ότι θά σχηματίσει οικογένεια και θ' άποκτήσει παιδιά. Πώς μπορεί λοιπόν μια γυναίκα να εγκαταλείψει τα παιδιά της για να εργάζεται σε γραφείο; Βέβαια, αν είναι καμιά έπιστήμων η καμιά άλλη, η οποία έχει πραγματική ιδιοσυμπεπαιδεία της, δεν σ'ε λέω, αλλά αυτές, όπως είπαμε, είναι καλύτερα να μην παντρεύονται καθόλου.

—Ενώσω όμως είναι άνυπαντρες

και εργάζονται, έσείς έχετε την γνώμη ότι κυττάζουν τη δουλειά τους και δεν έπιζητούν τον γάμο, χαριεντιζόμενες με τους συναδέλφους τους, όπως καταμαρτυρούν οι διάφοροι κύριοι τμηματάρχαι διά του Φορτούνιου.

—Ο Φορτούνιος άδικεί τις γυναίκες, όταν γράφει αυτά τα πράγματα. Πιθανόν να υπάρχουν ώριμες κορίτσια, τα οποία δεν κρατούν την αξιοπρέπειά τους στην εργασία τους, αλλά η περισσότερες ξέρουν να κρατούν την θέση τους και είναι σοβαρές στη δουλειά τους. Από μερικές εξαίρέσεις, δεν μπορεί να καταδικάζει κανείς όλες τις υπάλληλους, όπως από μερικούς κακούς άνδρες υπαλλήλους, δεν μπορεί να βγάλει συμπεράσμα ότι όλοι οι άνδρες είναι κακοί. Αν θέλετε όμως να πάρετε και άλλες γνώμες, έλάτε να σ'ε άδηγήσω στη δεσποινίδα Δημητριάδου, που εργάζεται σε άλλο τμήμα.

Η δεσποινίς Δημητριάδου, μόλις μαθαίνει τον σκοπό της έπισκέψεως, μάλιστα υποδέχεται με μια άναφώνησι:

—Αγ, δεσποινίς μου! λέει. Νομίζετε ότι θά εργάζομαι ποτέ αν δεν είχα ανάγκη, άπολύτη ανάγκη. Θά σ'εγκανώνω να έρθω στο γραφείο μετά από τέτοια μέρα που χλαίει ο Θεός τον κόσμο—(πράγματι δέ έξω πέφτει ραγδαία μπόρα)—και δεν θά προτιμούσα να κάτσω στο σπίτι μου, κοντά στη φωτιά... Γιατί δημιουργούν ζήτημα. Αν είχαμε οικονομική ανεξαρτησία, άμέσως θά σ'εγκανώνω από τα γραφεία μας για να παραχωρήσουμε τις θέσεις μας στους άνδρες... Καμιά γυναίκα δεν εργάζεται επειδή αυτό της κάνει κέφι. Καμιά, καμιά, καμιά! Όλες εργάζονται από ανάγκη. Κι' εκείνες ακόμα που εργάζονται για τα «λεφτά τους», όπως λένε, κι' αυτές από ανάγκη εργάζονται, από την ανάγκη να ντυθούν κάπως κα-

λόλου. Γιατί ξέρουν την αξία του χρήματος και γνωρίζουν πόσος κόπος χρειάζεται για να κερδίσουν έστω κι' ένα έκατοστάριο...

Την στιγμή αυτήν, κατά την οποίαν η δεσποινίς Δημητριάδου βρίσκεται εις την ούλην του λόγου της, παρουσιάζεται ένας «κύριος τμηματάρχης» με κάτι χαρτιά στα χέρια και με όρος σοβαρόν.

—Κύριε Μαρκόπουλε, λέει η δεσποινίς Δημητριάδου, δείχνοντας την άποφαιμένη, η δεσποινίς άπ' έδώ είναι δημοσιογράφος κι' ήρθε σε ρωτήση αν πρέπει να εργάζονται η όχι η γυναίκες...

—Το καλύτερο που έχουν να κάνουν η γυναίκες είναι να γυρίσουν στα σπίτια τους και ν' αφήσουν τις θέσεις τους στους άνδρες που μένουν χωρίς εργασία. Αν κατελήλυθαν οι άνδρες τις θέσεις που έχουν σήμερα τα κορίτσια και περισσότερα σ'οικονομία θά γινόντουσαν κι' έτσι η περισσότερες άπ' όσες εργάζονται τώρα θά ήταν άποκαταστημένες και δεν θά έζητούσαν σε τέτοιο βαθμό την εργασία, ώστε να συντηρούν και να ποτιμούν οι εργοδότες την φθιγγή δουλειά.

Και με την άποστομένη αυτήν ο κύριος Μαρκόπουλος αναχωρεί.

—Όστε εγκρίνετε τα λεγόμενα του τμηματάρχου σας, δεσποινίς;

—Σας είπα. Ας μου έδιναν την οικονομική ανεξαρτησία και άμέσως θά παραχωρούσα την θέση μου σε όποιονδήποτε άνεργον άνδρα.

—Δεν θά προτιμούσατε να διαλέξετε κανένα άλλο επάγγελμα πιο γυναικείο, π.χ. προϊσταμένης σε κανένα νοσοκομείο.

—Όχι, όχι!... Θά προτιμούσα να μην εργάζομαι καθόλου. Αλλά τι να γίνω; Στέρω μεν τα παρόντα, ζητεί δέ τα βελτίω.

Από τον τμηματάρχη του Έργου γαίου Παυλείας κ. Περιχλήν Φρειδερίκον έλάσαμε το κάτωθι γράμμα:

«Αθήναι, τη 22 Δεορίου 1931.

Προς τον κ. Διευθυντή της Εικονογραφικής Έπιθεώρησης «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ».

«Ανέγνωσα εις το φύλλον της 20ης Δεκεμβρίου 1931, έπεριλαμβανόμενον, το άρθρον περί της εργασίας των γυναικών, εις ην φέρομαι ως έπαινον πολλά έντιμα και γυναικεία ως υπάλληλων και ειδικώς ως κατ' κανόνα σκεδόν όλες που πηγαίνουν στα γραφεία ως δακτυλογράφοι, προέρχοντες από τα κατώτατα κοινωνικά στρώματα, εις εν άγνώμιας και δεν έχουν καμμία ήθη ή άρχη». Τοιούτου είδους γνώμη δεν έξέρω ποτέ. Έσως η έρωτησά με έντελώς ιδιαιτερώς και όχι δημοσιογραφικός συνεργάτης σας, παρενόησε τους λόγους μου, διότι φανώ ότι διαί αι δεσποινίδες, άτινες εργάζονται, δυνατόν να μη άποδοσαν εργασία όπως οι άνδρες, άλλ' όχι καί ότι είναι άνω ήθικων άρχων και ότι προέρχονται από τα κατώτατα κοινωνικά στρώματα και είναι άγνώμιας. Έσως με τοιούτων πολλών δεσποινίδων να υπάρχουν και κακά, όπως εις όσας τάς εργαζόμενας τάξεις, άλλ' εκ της έκαίρισεως ταύτης δεν δύναται να πεθί κανών διά τα μορφωθί γνώμη έναντίον όλου του εργαζομένου γυναικείου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.

Αυτούμεθα αν κι' υπό του κ. Φρειδερίκου ιδιαιτερώς διατυπωθείσαι γνώμας παρέξηγήθησαν. Ο κ. Φρειδερίκος δεν ήθέλησε να ήξη τις υπαλήλους του Έργου γαίου της Παιδείας, αλλά τις υπαλήλους της Παιδείας, όπως γινέται από την έπιστολή του, έκτιμα τάς εργαζόμενας γυναίκας και σέβεται την εργασία τους.

10 'Ιανουαρίου 1932

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α πάντα, θά την θυμάταν ως πού να της έκλεινε ο θάνατος τα μάτια την ήμερα αυτή του μεγάλου της έρωτικού καύσου, της μεγάλης της έρωτικής άπογοητεύσεως η Κασσιανή.

Μόνη τώρα στο δωμάτιό της η νέα έθνηλη την πολυτελή φορεσιά που είχε φορέσει για την τελετή των άνακτόρων, ντύθηκε ένα άπλο λευκό φόρεμα και γονάτισε στο προσευχητάριό της, έμπρός στην εικόνα της Θεοτόκου.

—Μητέρα του Χριστού... Κυρία των Αγγέλων, φιθύρισε, έκαμα το καθήκον μου ως Χριστιανή κόρη. Έκαμα το καθήκον μου, αλλά έγρασα το θρόνο. Δεν λυπούμαι γι' αυτό, Παναγία Παρθένε, αφού αυτή είχε η βουλή σου... Γιατί όμως να χάσω και το Θεόφιλο;...

Όλη την ύπολοιπη ήμερα η Κασσιανή την επέραςε κλεισμένη στο δωμάτιό της, μελαγχολική και βαρύνουλη.

Τό π'αν είχε χλαβί πλέον γι' αυτή. Ο κόσμος δεν την ενδιέφερε πλέον. Δεν την ενδιέφερε η ζωή με τις χαρές και τις άπολαύσεις της.

Θά προτιμούσε να πεθάνη. Γιατί να ζή, γιατί να υπάσχησθ' όσον τό ώραίο της εύτυχίας της ένειρο χάθηκε για πάντα;

Προτιμώτερος ο θάνατος... Αν άνέβαινε ψηλά στα δωμάτια του άρχοντικού της σπιτιού κι' έπεφτε από κει στο δρόμο, όλα θά τελείωναν.

Μπορούσε επίσης να πέση στο Βόσπορο και να χαθή για πάντα μέσα στα γαλανά του βάθρ.

Η ώρα ήταν κατάλληλη για ένα τέτοιο τρελλό επιχείρημα.

Είχε άρξισει να νυχτώνη. Τό Βυζάντιο δουζότανε στο σκοτάδι...

Ναι, αυτό ήταν το καλύτερο. Να τελειώσουν όλα, να πάψη να ύποφέρει, να πάψη να βασανίζεται...

Προτιμώτερη η αυτοκτονία άπ' τη ζωή των στεναγμών και της άπελπίσας.

Τί άλλο πιο γλυκό άπ' το θάνατο, βεστερα άπ' όσα συνέβησαν;

Ο Θεόφιλος δεν ύπήρχε πια γι' αυτή. Την τώρα ανηστήρη μιάς άλλης. Τη στιγμή αυτή βραχότανε πάλι στη Θεοδόρα...

«Ω, ήταν τρεμερό, ήταν άβάσταχτο!...

Τα μάτια της Κασσιανής δουρκώτανε...

Σηκώθηκε άπάνω και διπλώθηκε α' ένα χρυσόφρανο σάλι.

Ήταν πια άποφασισμένη να δώσει τέλος στη ζωή της.

Δεν μπορούσε να βγί άπ' το σπίτι να κείνη κόσμο.

Ταύτα προς άποκατάστασιν της αληθείας.

«Δέσασθε την διαθεσάσασιν της προς ύμας ύπολήψεις μου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.

Αυτούμεθα αν κι' υπό του κ. Φρειδερίκου ιδιαιτερώς διατυπωθείσαι γνώμας παρέξηγήθησαν. Ο κ. Φρειδερίκος δεν ήθέλησε να ήξη τις υπαλήλους του Έργου γαίου της Παιδείας, αλλά τις υπαλήλους της Παιδείας, όπως γινέται από την έπιστολή του, έκτιμα τάς εργαζόμενας γυναίκας και σέβεται την εργασία τους.

BYZANTINA ANAGNΩΣΜΑΤΑ

χωρίς να την αντίληφθούν οι γονείς της. Θ' άνέβαινε λοιπόν ψηλά στο δώμα και θά κορμίζετανε από κει κάτω στο δρόμο...

—Αντίο, λατρευτή μου μητέρα!... Φιθύρισε πνιγμένη στους λυγμούς... Αγαπημένοι μου γονείς, συγγενείς και φίλοι χαίρεστε!... Θεόφιλε, γλυκό της νεότητος μου ένειρο, πρώτη και τελευταία έλπιδα της πληγωμένης μου καρδιάς, χάρη, χάρη για πάντα. Δεν μνηστικώς έναντίον σου, αγαπητέ μου... Σε συγχωρώ, καλέ μου Θεόφιλε... Ποιος ξέρει;... Έσως να σταίω κι' εγώ η Ίδια, μονάχα εγώ να θά συνέβη... Χαίρε, Θεόφιλε!...

Ο έπουράνιος Θεός να σου χαρίξη κάθε εύτυχία... Θά σε περιμένω εκεί

Θεοδόρη... Σ' άντησυχώ, περισσότερα μου;

Ήταν η γοητή τροφός της Κασσιανής.

Η άρχοντοπούλα τραθήχηκε ακόμα πιο πίσω κι' άπάντησε:

—Όχι, Θεοδόρη... Έυπα έλεύθερα... Τί ζητείς;

—Ήθελα, κόρη μου, να σε ρωτήσω αν θες φως. Γιατί κάθεται στα σκοτεινά, μικρούλα μου; Θες να σου φέρω φως;

—Όχι, όχι, Θεοδόρη, σ' εύχαρίζομαι, προτιμώ να μείνω χωρίς φως, άποκρίθηκε παραγμένη η Κασσιανή.

Η Θεοδόρη έλάτρευε την άρχοντοπούλα. Την αγαπούσε σαν παιδί της. Είχε μεγαλώσει στα χέρια της.

Μέσα στις λίγες αυτές στιγμές της άγωνίας και του τρόμου, μέσα στα λίγα αυτά δευτερόλεπτα του μεγάλου δούλου, η Κασσιανή κατέλαβε γιατί συνέβαινε το ύπερφυσικό αυτό γεγονός...

Κατέλαβε γιατί είχε όργιστεί η Θεομήτωρ...

Συναίσθάνθηκε το σάλαμα και την άπορροφία της η σπαρμένη άρχοντοπούλα...

Και χωρίς να διατάξη πια, χωρίς να σκέπτεται πια την τρελλή άπόφαση που έαρε από όλιγου, έστρεψε κοντά στο προσευχητάριό της, γονάτισε κάτω, σωριάστηκε σκεδόν μπρός σ' αυτό, έσκυψε το κεφάλι της ως πού ακούμπησε το μέτωπό της στο ώριον πλούμιστο θελόδο με το οποίο ήταν ντυμένο το προσευχητάρι, σήκωσε τα χέρια της χέρια ψηλά και με φωνή τρεμάμενη, με φωνή συγκινημένη και τα γλυκά της μάτια γεμάτα θεομά δάκρυα, τραύλισε:

—Θεοτόκε Μαρία... Παναγανη Μητέρα του Σωτήρος Έησου, συγχώρεσε με... συχώρεσε με!... Συχώρεσε με, Κυρία, το πού διαβάλας στις καρδιές και έσπασε το μεγάλο μου πόνο. Θέλησα να σκοταθώ από όλιγου, αυτή είη η αλήθεια, μα ήσουν τρελλή άπ' την άπελπίσά μου και δεν ήξερα τί έκανα... Θεοτόκε Μαρία, συμπάθησε τη δούλη σου!...

Ανασταί λυγμοί έπνιξαν τα τελευταία λόγια της Κασσιανής.

Δεν σάλεψε ώστόσο άπ' τη θέση της. Έκαισε έχει γονατιστή, με το κεφάλι σκυμμένο κάτω, με λυτά τα χέρια της πλούσια καλλιά, ως πού η όρευσσε κάπως...

Και τότε συνέχισε την προσευχή της και τις έκαστες της στην Παρθένω:

(Ακολουθεί)

«Όλη την ύπολοιπη μέρα την πέραςε κλεισμένη στο δωμάτιό της, μελαγχολική και βαρύνουλη...

πάνω στους ουρανούς, λατρευτή μου. Έκεί που η εύτυχία δεν τελειώνει... Θεόφιλε, αγαπημένο μου. Χαίρε!...

Ποιώς έσπεραν τα δάκρυα από τα μάτια της πνευμένης άρχοντοπούλας; Έκρυψε ώστόσο το πρόσωπό της με το σάλι της και έτοιμάστηκε ν' άνοίξη την πόρτα και να βγί έξω...

Δεν πρόφτασε όμως να άγγίξη το πόμολο κι' η πόρτα άνοίξε σιγά-σιγά.

Η Κασσιανή όπισθοχώρησε έντροση.

Μέσα στο θανάτο φως του δωματίου της δεν διέκρινε πούς είναι.

Μια φωνή ακούστηκε τότε, αιά φωνή γεροντική, αλλά τρυφερή και γλυκιά:

—Εγώ είμαι, κόρη μου. Έγώ η

τη μεγάλη άσημένια καντήλα που κορμίζταν μπρός στο μεγάλο εικόνασμα της Θεοτόκου του προσευχηταρίου της, γυρνώντας μόνον άλλου το πρόσωπό της για να αή ιδί τα δάκρυά της.

Η γοητή τροφός σταυροκοπήθηκε κατόπιν μ' εύλάβεια, χαμέτης με την Ίδια τρυφερότητα την άρχοντοπούλα κι' έφυγε.

Όταν η Κασσιανή έμεινε μόνη, έδωσε γόφω στο λαμπό της το σάλι της και έτοιμάστηκε πάλι ν' άνοίξη την πόρτα.

Η Θεοδόρη είχε πια άπομνησμένη.

Καθώς όμως η άρχοντοπούλα προχώρησε προς την πόρτα, τα μάτια της πέσανε στο εικόνασμα της Θεοτόκου.

Στάθηκε τότε έντρομη και κατάπληκτη.

Είδε την Παναγία να την κυττάζει ίσα από το εικόνασμα της στα μάτια.

Την κυττάζει άσπρη, την κυττάζει έπιτυμητικά...

Η Κασσιανή έννοιωσε τα γονατά της να τρέμουν...

Τό χρυσόφρανο σάλι έπεσε άπ' το κεφάλι της...

Προσπάθησε ν' άποτραβήξη το βλέμμα της άπ' το εικόνασμα που τό φωτίζε τώρα πλούσια η άσημένια καντήλα, μα δεν τό κατώρθωσε.

Τό βλέμμα της Μητέρας του Χριστού τραβόσε το δικό της, όπως τραβάει ο μαγνήτης το σίδηρο...

Μέσα στις λίγες αυτές στιγμές της άγωνίας και του τρόμου, μέσα στα λίγα αυτά δευτερόλεπτα του μεγάλου δούλου, η Κασσιανή κατέλαβε γιατί συνέβαινε το ύπερφυσικό αυτό γεγονός...

Κατέλαβε γιατί είχε όργιστεί η Θεομήτωρ...

Συναίσθάνθηκε το σάλαμα και την άπορροφία της η σπαρμένη άρχοντοπούλα...

Και χωρίς να διατάξη πια, χωρίς να σκέπτεται πια την τρελλή άπόφαση που έαρε από όλιγου, έστρεψε κοντά στο προσευχητάριό της, γονάτισε κάτω, σωριάστηκε σκεδόν μπρός σ' αυτό, έσκυψε το κεφάλι της ως πού ακούμπησε το μέτωπό της στο ώριον πλούμιστο θελόδο με το οποίο ήταν ντυμένο το προσευχητάρι, σήκωσε τα χέρια της χέρια ψηλά και με φωνή τρεμάμενη, με φωνή συγκινημένη και τα γλυκά της μάτια γεμάτα θεομά δάκρυα, τραύλισε:

—Θεοτόκε Μαρία... Παναγανη Μητέρα του Σωτήρος Έησου, συγχώρεσε με... συχώρεσε με!... Συχώρεσε με, Κυρία, το πού διαβάλας στις καρδιές και έσπασε το μεγάλο μου πόνο. Θέλησα να σκοταθώ από όλιγου, αυτή είη η αλήθεια, μα ήσουν τρελλή άπ' την άπελπίσά μου και δεν ήξερα τί έκανα... Θεοτόκε Μαρία, συμπάθησε τη δούλη σου!...

Ανασταί λυγμοί έπνιξαν τα τελευταία λόγια της Κασσιανής.

Δεν σάλεψε ώστόσο άπ' τη θέση της. Έκαισε έχει γονατιστή, με το κεφάλι σκυμμένο κάτω, με λυτά τα χέρια της πλούσια καλλιά, ως πού η όρευσσε κάπως...

Και τότε συνέχισε την προσευχή της και τις έκαστες της στην Παρθένω:

(Ακολουθεί)

«Όλη την ύπολοιπη μέρα την πέραςε κλεισμένη στο δωμάτιό της, μελαγχολική και βαρύνουλη...

πάνω στους ουρανούς, λατρευτή μου. Έκεί που η εύτυχία δεν τελειώνει... Θεόφιλε, αγαπημένο μου. Χαίρε!...

Ποιώς έσπεραν τα δάκρυα από τα μάτια της πνευμένης άρχοντοπούλας; Έκρυψε ώστόσο το πρόσωπό της με το σάλι της και έτοιμάστηκε ν' άνοίξη την πόρτα και να βγί έξω...

Δεν πρόφτασε όμως να άγγίξη το πόμολο κι' η πόρτα άνοίξε σιγά-σιγά.

Η Κασσιανή όπισθοχώρησε έντροση.

Μέσα στο θανάτο φως του δωματίου της δεν διέκρινε πούς είναι.

Μια φωνή ακούστηκε τότε, αιά φωνή γεροντική, αλλά τρυφερή και γλυκιά:

—Εγώ είμαι, κόρη μου. Έγώ η

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ένας μυστηριώδης επισκέπτης άφησε στο σπίτι της Μαριόν, μέσα στο όποιο μπήκε κρυφά, μία πιστολή, προοριζόμενη για το φίλο της δούκα του Βούκιγκχαμ.

Η Μαριόν ανησύχησε και μόλις πήγε ο δούξ στο σπίτι της, του έδωσε την πιστολή.

Ο Άγγλος ευπατριώδης, αφού τη διάβασε, έτοιμάστηκε να την ξεσκίση.

Αλλά η Μαριόν τον ευλόγησε...

—Θέλεis να δής τί γράφουν, τής είπε. Νά... Διάβασε...

Και τής έδωσε την επιστολή, ή όποια έγραφε τά έξης:

«Είδοποίηis προς τον Γ. Β. ντε Βούκιγκχαμ,

» Τά εγκλήματά σου και τά εγκλήματα του αδέντου σου, εξάντησαν πειά την επιμονή των πιστών.

» Αντί να διασάσετε τούς δεσμούς της πατρίδος μας με τον Πάπα, δημιουργείτε νέες συμμαχίες και φρονίζετε για ν' ανέβη το θρόνο της Άγγλιας μία Γαλλίδα, μία πιστή διαδοis του Πάπα...

» Τρέμε, Γεώργιε Βούκιγκχαμ, την τιμωρία μας...

» Αν ο βασιλεύς Κάρολος παντρευτεί την Έρριέττα της Γαλλίας, εσθ πρώτος και κατόπιν εκείνος, θά πεθάνετε...

ΕΝΑΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ.

—Λοιπόν, τί λες τώρα, αγαπητή μου; ρώτησε ο Βούκιγκχαμ. Καθώς βλέπεις, πρώτος εγώ και κατόπιν ο βασιλεύς Κάρολος Α' καταδικαστήκαμε εις θάνατον από τούς Πουριτανούς της Άγγλιας... Δεν μ'ας μένει λοιπόν τίποτε άλλο παρά να κάνουμε τη διαθήκη μας... Καλά... όσο για μένα...

—Ως ότου να ξεφυγίσω κάτω απ' το μαχαίρι του δολοφόνου, θέλω να θορίσκω μέσα στην άγκαλιά σου. Καί, λέγοντας τά λόγια αυτά, την τράβηξε κοντά του...

Μά ή Μαριόν ήταν καταχλωμή και τόν ρώτησε με αγωνία:

—Μά, εξοχώτατε, πώς το μ'απτε να άστειεύεστε, τή στιγμή που οι δολοφόνος σας παραμονεύουν... Θά ήταν ίσως φρονιμώτερο...

—Μή μιλάς για φρόνησι, Μαριόν... Και ό πιδ φρόνημος, αγαπημένη μου, γίνεται τρελλός κοντά σου... Έβα...

Τρία χρόνια πέρασαν από τά περιστατικά που διηγήθήκαμε παραπάνω.

Από καιρό πειά, ο Βούκιγκχαμ είχε ξαναγορίσει στην Άγγλια, φέροντας μαζί του—παρά τή θέλησι των Πουριτανών—την Έρριέττα της Γαλλίας, ή όποια έγινε σύζυγος του βασιλέως της Άγγλιας.

Τρία χρόνια μετά την επιστροφή του δούκος του Βούκιγκχαμ στο Λονδίνο, μία μέρα, κατά τά τέλη του Αυγούστου του 1628, μία άπρόοπτη είγούσταση έλκυλτρο το Παδηςά αναστάτωσε όλόκληρο το Παδηςά.

Ο δούξ του Βούκιγκχαμ είχε δορίσι.

Λοφονηθεί στις 23 του ίδιου μηνός στο Πόρτσμουθ από κάποιο φανατικό Πουριτανό, όνομαζόμενο Φέβτον...

Παρ' όλη την ελαφρότητα του χαρακτήρος της, ή Μαριόν Ντελόρμ λυπήθηκε εξαιρετικά, μαθαίνοντας το πύθηκε εξαιρετικά της φίλου.

Θάνατο του παλαιού της φίλου.

Αλλά τί είχε άπογίνει ή Ιωάννα, ή έρωτευμένη αυτή μικρούλα, ή όποια για νά θορίσκω πάντα κοντά

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΜΑΡΙΟΝ ΝΤΕΛΟΡΜ

στο λατρεμένο της δούκα και να τον προστατεύη, είχε μεταμφιεστεί σε άντρα;

Η Μαριόν θά έδινε όλη της την παρουσία για νά τó μάθω...

Δέν χρειάστηκε όμως να γίνη αυτό, γιατί κάποιος φίλος της, ή όποιος βρισκόταν στο Λονδίνο, την πληροφορήσε ότι ή Ιωάννα, μόλις έδολοφονήθη ο Βούκιγκχαμ, άρρώστισε βαρεία και σε λίγες μέρες πέθανε από τή θλίψη της...

—Ωστε πεθαίνει κανείς από έρωτα; άναρωτήθηκε με άπορία ή Μαριόν μόλις τó έμαθε αυτό.

Και όμως, μολοντί ή ίδια δέν πέ-

θανε από έρωτα, έκλαψε πολύ για την άγάπη της προς τόν άνθρωπο, ή όποιος διαδέχτηκε μέσα στην καρδιά της τó λόρδο Βούκιγκχαμ.

Και ή άνθρωπος αυτός ήταν ή περιφημος από την ιστορία ήπότης ντε Σαιν-Μάρς.

Ο Σαιν-Μάρς ήταν μόλις είκοσι χρόνων, όταν τον γνώρισε ή Μαριόν Ντελόρμ, ενώ εκείνη είχε φτάσει πειά τά τριάντα...

Τήν εποχή αυτή, ή Έρριέττα Κοκινέ, μαρκήσιος ντε Σαιν-Μάρς μόλις είχε φτάσει στο Παρίσι, όπου ή καρδινάλιος Ρισελιέ φρόντισε και τόν το-

ποθέτησε στα Άνάκτορα ως εύνοούμενο του βασιλέως.

Εύνοούμενος όμως έσήμανε τότε κατάσκοπος του Ρισελιέ στην Αύλη... Στην αρχή, όνόμεσαν τó Σαιν-Μάρς λογαίο των Φουρτών, κατόπιν μέγαν ιματιοφύλακα και στο τέλος σταυλάρχη της Γαλλίας.

Στά άνάκτορα όμως και στο Παρίσι μονάχα με ένα όνομα τόν ήξεραν: «Ο Μεγάλος».

Επίσης τού έδωσαν και μερικές πολεμικές δάφνες, επιτροπώντας του να πολέμηση στη Φλάνδρα επικεφαλής του ελαφρού στρατού και των σωματοφυλάκων του βασιλέως...

Ο Λουδοβίκος ΙΓ', μάλιστα ήταν ένθουσιασμένος μαζί του και δέν μπορούσε νά κάνει χωρίς αυτόν...

Ακριβώς, άμέσως μετά την επιστροφή του απ' τή Φλάνδρα, ο Σαιν-Μάρς έγινε φίλος της Μαριόν Ντελόρμ...

Η Μαριόν κατοικούσε τότε σε μία γωνία της πλατείας των βασιλικών άνακτόρων, σ' ένα μικρό μέγαρο τó όποιο τής είχε αγοράσει και προσέδωκε ή στρατάρχης ντε Μελεράλ...

Μά, ενώ ή στρατάρχης πολέμουσε στο Άρράς, ή Μαριόν Ντελόρμ είχε άγαπήσει τó Σαιν-Μάρς.

Όταν ή στρατάρχης γύρισε απ' τόν πόλεμο και τó έμαθε αυτό, έγινε έξω φρενών...

Θύμωσε...

Φώναξε...

Μά ή Μαριόν τού άπάντησε άπαθέστατα:

—Γιατί θυμώνεις, φίλε μου... Ένω είπ' ότι κυριεύεις φουρία, άλλος κυριεύει τó φρούριο της καρδιάς μου...

Τήν ίδια εκείνη εποχή, πέθανε κι ή ανάδοχός της μαρκησία ντε Σαιν-Έδρεν και την έκανε γενική κληρονόμος της...

Η Μαριόν έχκαταστάθηκε τότε στο μέγαρό της, τó όποιο μετέβαλε σε κέντρο των μεγάλων άνδρων της εποχής της.

Εκεί σύγγαζαν ή Μολλιέρος, ή Κορνήλιος, ή Ντεκάρτ και πολλές άλλες έξοχότητες του πνεύματος...

Ο Ντεκάρτ μάλιστα ήταν αυτός που τής παρουσίασε για πρώτη φορά τόν Σαιν-Μάρς.

Αμέσως, μετά τή σύστασι, ενώ οι άλλοι μιλούσαν για την τέχνη, ή Μαριόν, βλέποντας τόν Σαιν-Μάρς νά θγαίνει από τó σαλόνι, έτρεξε και σταματώντας τον, τού είπε:

—Μήπως στενοχωρείστε, κύριε;

—Καθόλου, κυρία μου...

—Τότε γιατί φεύγετε;... Μήπως ή φιλολογικές συζητήσεις σας ενοχλούν;

—Όχι... Αλλά δέν ξέρω καλά τά ζητήματα της φιλολογίας...

—Και γιατί;...

—Ακούστε... Τέσσερες φορές επείχερησα νά διαβάσω την «Κλεά», αλλά δέν τó κατόρθωσα...

—Εν τούτοις, παρατήρησε ή Μαριόν, είν' ένα θαυμάσιο έργο... Και άσχολείται εν έκτασει με τά ζητήματα τού έρωτος...

—Τότε σημαίνει ότι δέν νοιώθω τίποτε από έρωτα και δέν καταλαβαίνω τίς μεγάλες έννοιες τού συγγραφέως της «Κλεά».

—Μά σ'αγαπώ μιλάτε; έκανε ή Μαριόν. Δέν τó καταλαβαίνετε αυτό τó έργο; Έγώ διαβάζω κάθε βράδυ την «Κλεά»... Άν επιθυμείτε ν' ά-

Ο Σαιν Μάρς.

ναλούσαμε μερικά μέρη της, έλάτε... Ο Σαιν-Μάρς κύτταξε κατ'όματα τή Μαριόν...

Ο πάγος είχε άρχισει νά διαλύεται...

—Ευχαριστώ, τής είπε. Θά έλθω.

—Πότε;

Ο Σαιν-Μάρς σήκωσε πάλι τά μάτια του και την κύτταξε...

—Αύριο, τής είπε.

—Σας περιμένω...

Και, αφού έσφιξε τó χέρι της, άπομακρύνθηκε...

Ο Μαρκήσιος πήγε την Άλλη μέρα, όπως τής είχε ύποσχεθεί.

Γιατί την αγαπούσε και τή λάτρευε κιόλας...

Μά κι' αυτή τόν άγάπησε άμέσως. Διέκοψε μάλιστα όλες τις σχέσεις και άφοσιώθηκε αποκλειστικά στον έρωτα τού Σαιν-Μάρς.

Από τότε δέν έδωκανε πειά έξω, ούτε και φροντίζανε πουνά...

Όλος ή κόσμος την είχε χάσει πειά... Κι' όλοι είχαν άρχισει νά ζηλεύουν τόν έρωτά τους... Είχαν διαδώσει μάλιστα ότι οι δύο έραστές είχαν παντρευτεί μυστικά.

Όταν τó έμαθε αυτό ή βασιλεύς τó θώρησε σκάνδαλο και, προσκαλώντας μπροστά του τόν Σαιν-Μάρς, τόν ρώτησε:

—Τί μαθαίνω; Έχετε ένοχο δεσμό με τή Μαριόν Ντελόρμ; Αυτό άποτελεί προσβολή εναντίον μου... Τί έχετε ν' άπολογηθήτε... Μιλήστε...

Και ή Σαιν-Μάρς έμίλησε...

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

Οδηγούν στην Άστρονομία ένα λωποδύτη. Ο άστυνόμος τόν βλέπει από πάνω ως κάτω και τού λέγει:

—Βρέ βρωμάνθρωπε, πώς δέν ντράπηκες, αφού έφαγες στο ρεστοράν και τώσκασες χωρίς νά πληρώσης; νά κλέψης και τά μαχαίροπύρουνά;

—Ηθελα, κύριε άστυνόμε, νά τά πουλήσω για νά πληρώσω τó φαί που έφαγα!...

Άλληλεξάρτησις.

—Ωστε θέλεις νά πάρης την κόρη μου; Πειν τού άπάντησώ εάν δέχουαι την πρότασί σου, πρέπει νά σου πω ότι ή άπάντησίς μου θά έξαρτηθί από τις οικονομικές σου συνθήκες...

—Περίεργη σύμπτωση! Η οικονομικές μου συνθήκες έξαρτώνται από την άπάντησί σας!...

Η χαμακίρα άνατρέπει μία ανθοστήλη και σπάζει ένα παληό πολύτιμο κινέζικο βάζο.

Η κυρία, βλέποντας την καταστροφή, βάζει τις φωνές.

—Ω, συμφορά μου!... Πάει τó παληό μου βάζο!

Η χαμακίρα άκούγοντας τά λόγια της συνέχεται κάπως:

—Ήταν παληό κυρία; ρωτάει...

—Παληό, λέει! Παμπάλαιο!

—Δόξα σοι ή Θεός! Η ζημία δέν είναι και μεγάλη. Ξεράτε κυρία, εγώ ένδομίζω πώς ήταν καινούριο και είχε κοπεί τó αίμα μου!...

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ένας μεγάλος ζωγράφος που ζωγράφιζε με τó στέμα. Ο Τζόν Κάρτερ και ή περιεργή ιστορία του. Πώς έμεινε παράλυτος έφ' έρου ζωής. Ένας τίμιος βουλευτής κι' ένας άσυνείδητος ύπουργός.

Ένα καλό μάθημα. Η άμμος που τραγουδάει... Πόσες τριχες φυτρώνουν στο κεφάλι ενός άνδρώπου. Η δύναμς τους και ή άντεχή τους, κτλ. κτλ.

Ο Τζόν Κάρτερ, ή όποιος θεωρείται ως ένας από τούς καλύτερους παλαιούς ζωγράφους της Άγγλιας, έπεδόθη στη ζωγραφική έντελως τυχαίως και μάλιστα κατόπιν ενός φοβερού δυστυχήματος που τού συνέβη.

Ο Κάρτερ, ή όποιος στη νεότητά του αγαπούσε πολύ τις διασκεδάσεις, άν και νεοπαντρεμένος, μεθούσε με τούς φίλους του και τις περιουσιότερες νύχτες γυρνούσε στο σπίτι του σκίπα απ' τó ποτό.

Μία βραδεία, που τó είχε παρασούξει όπως πάντα, άνέθηκε ψηλά σ' ένα δέντρο κι' από κει, για νά καταπλήξη τούς φίλους του, έπεχείρησε, γαντζώνοντας στο κλαδί, νά περάσει στο γειτονικό δέντρο.

Επειδή όμως ή μεταξή των δύο δέντρων άπόστασις ήταν μεγάλη, ή Κάρτερ, μεθυσμένος όπως ήταν, καθώς έκανε νά πηδήξει, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε καταγής, σπάζοντας τη σπονδυλική του στήλη στο πάνω μέρος.

Οι φίλοι του τόν μετέφεραν έντελώς άναίσθητο στο σπίτι του κι' εκεί, οι γιατροί που τόν είδαν, είπαν ότι σε όλη του τή ζωή δέν θά μπορούσε νά κουνήσει άλλο μέλος τού σώματός του, εκτός από τó κεφάλι.

Ο Κάρτερ έζησε ύστερ' από τó δυστύχημά του αυτό, δεκάτρη χρόνια. Για νά περνάει λοιπόν τόν καιρό του, άρχισε νά σχεδιάζει κρατώντας στο στόμα του τó μολύβι.

Έτσι, σιγά-σιγά, άν και δέν μπορούσε νά μετακινήθι καθόλου από τή θέση του, έμαθε νά ζωγραφίζει, και νά ζωγραφίζει τόσο καλά, ώστε νά καταλάβη μία από τις ημιτέλειες θέσεις στην καλλιτεχνική ιστορία τού τόπου του.

Ο δήμος τού Κοίν, εξέλεξε κάποτε βουλευτή του τόν Άνδρέα Μόρδελ, έναν φτωχό και τίμιο νέο, ή όποιος εθύς μετά την εκλογή του πήγε στο Λονδίνο για νά υποστηρίξη στη Βουλή τó συμφέροντα των συνδημοτών του.

Μία μέρα ή τότε ύπουργός των Οικονομικών της Άγγλιας Ντάβιν, ή όποιος ήταν και παλαιός συμμαθητής τού Μόρδελ, έπεσεφθη τόν φίλο του στο σπίτι του με τόν σκοπό νά τόν δωροδοκήση και νά πετύχη έτσι μία παραχώρησι του εις βάρος των εκλογέων του.

Αφού τού μίλησε με τρόπο για τó ζήτημα αυτό, στο τέλος ή ύπουργός πή-

χαινε χτέσι.

—Δέν θυμάστε, κύριε; άπομνήθηκε ή Τάκωδος. Μία πλάτη από πρόβατο, την όποια μ' έστειλες; νά φωνάσω από την άγορά.

—Πολύ καλά, Τάκωδε, είτε ή κωτός του. Και σήμερα τί έχουμε νά φάμε;

—Ξεχάσατε, κύριε, ότι με διατάξατε νά φυλάξω τά κοκκαλά της πλάτης νά νά κάμω μ' αυτά σουπιά;

—Πολύ καλά, Άρκεί. Πήγαυε τώρα στη δουλειά σου.

Αφού έφυγε ή ύπρητης, ή Μόρδελ γύρισε προς τόν ύπουργό και τού είπε:

—Τ' άκούσατε, μιλώδε; Ο Μόρδελ...

Ω ούρανέ ποδάρη ψηλά, ρίξε τó Χάρο (κάτω νά πάει τó κορμάκι μου πούναί πληγές γεμάτο).

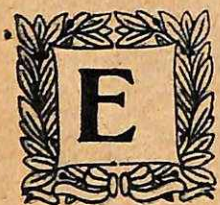
Δέν σ' έχω εδω κοντά, εκκλησιά, νά (πάω νά πέσω στ' άγια κι' άν δέν με γιάει ή Παναγιά, ή σάκι (λα μοιχεί μέγαια).

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ!...

Η θανατική εκτέλεσις δύο λιποταχτών στο Χώλλ. Τα πτώματα των κρεμασμένων στο σπίτι του σοφού καθηγητού. Οι ύποπτοι δερυθεί. Όπου ο κρεμασμένος ανασταίνεται. Η αγωνία κι' ο τρόμος του καθηγητού. Η φυγή του καταδίκου. Έπειτα από δώδεκα χρόνια. Μια απροσδόκητη συνάντησις. Ο περίπειντικός ξένος. Η καταπληκτική αποκάλυψις, κτλ. κτλ.

ΔΩ και πολλά χρόνια στο Χώλλ της Αγ. γίας ζούσε ένας περιήμιος επιστήμων, όνομα ζόμενος Γιοίνκερ, ο οποίος δίδασκε στο έκει Πανεπιστήμιο το μάθημα της 'Ανατομικής. Στόν σοφό αυτό καθηγητή τη συνέβη κάποτε μία πολύ αλλόκοτη περιπέτεια, ή οποία παρουσιάζει άρκετο ενδιαφέρον και γι' αυτό θα σας τη διηγήθουμε παρακάτω.

Μία μέρα έτυχε να κρεμαστούν στο Χώλλ δύο λιποτάκτες καταδικασμένοι σ'ε θάνατο και, μετά τόν άταρχονισμό τους, ο Γιοίνκερ έφηγε τόν χώρο στέλνοντας σ'ε σπίτι του τα πτώματά τους γιά να τά υποβάλει σ'ε ανατομική εξέταση, χάριν επιστημονικών σκοπών.

Η αίτιας του σοφού επιστήμονος έγινε άμεσως δεκτή, αλλά έπειδή ο Γιοίνκερ δέν βαστούσε άπάνω του τά κείδια τόν ανατομικό εργαστήριον του, όταν έφτασε τό μακάβριο φορτίο σ'ε σπίτι του, έδωσε διαταγή γιά τοποθετήσουν προσωρινώς τά πτώματα σ'ε ένα δωμάτιο πού επικονιωνόσε με τόν κοίτανα του.

Κατά τό βράδυ της ίδιας ημέρας ο Γιοίνκερ, άφου άπόπνευε, κάθισε πού κοιμηθεί να γράφει, όπως συνήθειε ταχτικά. Τό ρολόι είχε χτυπήσει μεσάνυχτα πιά και όλη ή οικογένειά του ήταν βυθισμένη σ'όν ύπνο.

Έξαφνα άκουσε από τό διπλανό του δωμάτιο έναν ύπόκοιφο θόρυβο, ο οποίος τόν έκανε να πάρη τη λάμπα και να πάη να διηγή συνέβαινε.

Είπε άδύνατο όμως να περιγραφεί τό τρομακτικό ή φρίκη του όταν είδε ότι τό σωμα πού περιέκλειε τούς δύο νεκρούς ήταν σχισμένο στή μέση και ότι ένας άσ' αυτούς έβλεπε από μέσα!

Ο γιατρός έσπρωξε τότε τό βλέμμα του γύρω του προσεχτικά και διακρίνεν επί τέλους τόν έναν άσ' τούς κρεμασμένους, ο οποίος... καθόταν άκίνητος και ξαλασμένος σ'ε μία γωνιά.

Ο Γιοίνκερ, γιά να συγκρατήσει την ψυχραιμία του, άρχισε να βηματίζει πότε δεξιά και πότε αριστερά, χωρίς όμως ο ύποτιθέμενος νεκρός να άποσπεί από πάνω του τά μάτια του, πού τόν έαυτούσαν μάλλον τρομαγμένα.

Τότε ο γιατρός, σχεδόν τρελλός από τόν φόβο του, έφανε φρόνιμο να άποσπορήσει βήμα πός βήμα, κρατώντας με τό ένα χέρι του τη λάμπα και ζητώντας με τό άλλο την πόρτα, την όποιαν επί τέλους έπληρώσε.

Αλλά την ίδια στιγμή ο... νεκρός, πού στεκόταν ως τότε άκίνητος, πέταχτηκε έπάνω και έτρεξε πός αυτόν.

Ο δυστυχισμένος Γιοίνκερ έφανε τότε κάθε ίχνος ψυχραιμίας και άρπασε να τού πέσει άσ' τά χέρια ή λάμπα πού εβύστηρε, βυθίζοντας τά πάντα σ'ε σκοτάδι.

Με πολλή δυσκολία ο καθηγητής συνέβη και κατόρθωσε να σπύθ' ως τόν

κοίτανα του, όπου ρίχτηκε άπάνω σ'ε κρεβάτι του, κατακρίνοντας από τόν φόβο του. Ο νεκρός όμως, ο όποιος δέν έννοούσε να τόν άρπήση άόμα ήσυχος, τόν άκολούθησε, έφτασε κοντά του και άγκάλιασε τά πόδια του μ'ενα βαθύν άναστεναγμό.

— Όποιος κι' άν είσαι, διάβολος ή άνθρωπος, σ'ε ίκετεύω, άρπασέ με! φώναξε ο Γιοίνκερ.

Ο νεκρός τόν άρπασε πράγματι, αλλά έξακολούθησε να κάθεται μπροστά του. Άφου πέρασαν λίγα λεπτά, άνοιξε τέλος τό σ'όμα του και κατόρθωσε με σβισμένη φωνή να ψελίση αυτές τις λέξεις:

— Δήμε! Δήμε! Λιπήσου με!...

Άκούοντας τά λόγια αυτά, ο Γιοίνκερ κατάλαβε άμέσως την παρεξήγησι πού είχε γίνει σχετικά με τό πρόσωπό του και με δυο-τρεις έρωτήσεις μπόρεσε να μάθ' από τόν... πρώην νεκρό τόν τρόπο της σωτηρίας του.

Τού εξήγησε δηλαδή ότι γιά την καλή του τύχη τό σκοτάδι της κρεμάλας δέν τόν είχε πιάσει σφιχτά κι' έτσι κα-

τόρθωσε να σωθή, προσποιούμενος τόν νεκρό. Άμα άκουσε την καταπληκτική αυτή ιστορία, ο Γιοίνκερ σηκώθηκε γιά να φωνάξη κανέναν από τούς δικούς του. Αλλά ο συντομολητής τόν τόν έμπόδιζε λέγοντας:

— Τι κάνεις, γιά όνομα του Θεού! Θέλεις να με καταστρέψεις; Άν άποκαλυφθεί ποιος είμαι, ή ιστορία μου θα μωθεντή παντού και θα κρεμαστώ γιά δεύτερη φορά! Άν είσαι χριστιανός κι' έχεις καρδιά, σ'ε παρακαλώ να με σώσεις...

Ο καθηγητής άναψε τότε μόνος του τη λάμπα, προσέφερε σ'όν ξένο ένα πηλό του νυχτικό και τού έδωσε κι' ενα τσιγάρο γιά να συνέλθ'ε λίγο ύστερ' από τη φοβερή δοκιμασία πού πέρασε.

Κατόπιν άρχισε να σκέπτεται γιά να διηγήθ'ε: Να τόν κρατήσει τόν καταδίκου και να τόν κρύψ'ε σ'ε σπίτι του, δέν μπορούσε. Να τόν διώξ'ε πάλι δέν άποφάσισε, γιάτι αυτό ίσοδυναμούσε με την καταστροφή του. Τό μόνο πού τού έμενε ήταν να προσπαθήσ'ε να τόν βγάλ'ε έξω από τό Χώλλ, όποτε

τόν έσωζε όριστικά.

Πήγε λοιπόν κι' έφερε σ'όν κατάδικο μερικά παλιά ρούχα, με τά όποια τόν έντυσε και την άλλη μέρα, κατά τά χαράγματα, τόν κάλεσε να τόν άκολουθήσ'ε και βγήκε έξω μαζί του.

Όταν έφτασαν σ'όν σταθμό, ο καθηγητής πού ήταν παρ'όνοστος, άνέφερε επί ελε προσκληθεί έπειγόντως από κάποιον άρρωστο σ'ε περίχωρα και ότι είχε παραλάβ'ε και τόν βοηθό του.

Ο φρονός πιστεψε την εξήγησι του σοφού καθηγητού και άρπασε έλεύθερη δίοδο τόσο σ'όν ίδιο όσο και σ'όν ψευδοβοηθό του, ο όποιος έτσι κατόρθωσε να σωθή σ'ε έξωτοιχο.

Δώδεκα χρόνια ύστερ' από τό περιστατικό, ο καθηγητής Γιοίνκερ έτυχε να ταξιδεύη γιά κάποια ύπόθεσι του σ'ε Άμστελδάμο.

Μία μέρα, εκεί πού καθόταν σ'ε ένα κέντρο, τόν έπληρώσε ένας καλοντυμένος κύριος και τόν έρώτησε μ'ε ευγένεια άν είχε την τιμή να μιλήσ'ε μαζί του σ'ε τόν δώτογο Γιοίνκερ.

Ο καθηγητής του άπάντησε κατασφαικά και τότε ο άγνωστος τόν προσέλασε σ'ε σπίτι του, λέγοντάς του πως ήθελε να τόν φιλοξενήσ'ε, έπειδή ήξερε τη μεγάλη επιστημονική του άξια. Ο καθηγητής, κολακευμένος, δέχτηκε την πρόκλησή του.

Σάν έφτασαν σ'ε σπίτι του, ο άγνωστος του παρουσίασε τη σύζυγό του και τά δύο χαριτωμένα παιδιά του, πού τόν ύποδέχτηκαν μ'ε εγκραδιότητα.

Μετά τό φαγητό, ο οικοδεσπότης έδήγησε τόν ξένο σ'ε γραφείο του και τού είπε:

— Με γνωρίζετε;

— Όχι, άπάντησε ο Γιοίνκερ με έλλειψη τόν όλοένα μεγάλωνε.

— Εγώ όμως σας γνωρίζω, είπε ο άγνωστος, και τά χαρακτηριστικά σας γιατί δέν θα έξελείφον'ε από τη μνήμη μου όσο ζώ. Είπατε ο σωτήρας μου, είπατε ο άνθρωπος πού τού χρωστώ τη ζωή μου. Δέν με θυμάστε άκόμα; Είμαι ο λιποτάκτης και κατάδικος τού Χώλλ πού κατέβηκα σ'όν τήν 'κρεμάλα και ξαναβρήκα την έλευθερία μου χάριν μόνο στην καλωσύνη σας...

Κατόπιν ο οικοδεσπότης διηγήθηκε σ'όν Γιοίνκερ ότι φεύγοντας από την Άγγλία, κατέφυγε στην 'Ολλανδία και κατόρθωσε με την τιμωρητή του και την εργατικότητα του να γίνει διευθυντής ενός από τά μεγαλύτερα έμπορικά καταστήματα της πόλεως.

Χωρίς έσ'ε όμως, τού είπε σ'ε τέλος, χωρίς τις φροντίδες σας και την προστασία σας, είμαι βέβαιος ότι δέν θα ζούσα και ότι θάρευνα από τη ζωή χωρίς να γνωρίσω τις χαρές της. Γι' αυτό λοιπόν από δω και πέρα είμαι σ'ε διάθεσι σας και σας παρακαλώ να φέρεστε εδω μέσα όπως σ'ε σπίτι σας...

Ο Γιοίνκερ, άκούοντας τά λόγια αυτά, συγκινήθηκε μέχρι δακρύων και όμολόγησε ότι ή μέρα εκείνη ήταν μία από τις ευτυχέστερες της ζωής του.

Ο περίφημος συνθέτης Μελίνι, τού οποίου γιορτάζεται κατ' αυ-
τάς ή 'Εκατονταετηρίς, σ'ε νεανική του ηλικία.
(Πορτρέτο τού ζωγράφου Μελνταρέλι)

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΔΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑΣ

Ο άρχων ντε Ρουίγ και ή άρχαία σύζυγός του. Τά πρώτα σ'έννεφα σ'όν εύτυχία τους. Μία μυστηριώδης κι' άνεξηγητη άρρώστεια. Σ'ήν αίθουσα τών μαρτύρων. Τά φρικώδη κι' άπερίγραπτα βασανιστήρια. Τό μαρτύριο με τις πυρωμένες βελόνες. Η όμολογία της Μα-
κέττας. Η προσευχή πός τόν Έωσφόρο. Έρωσ και μαγεία, κτλ.

ες δίκες πού έγιναν κατά τό παρελ-
θόν.

Καθώς φαίνεται δ'ε απ' αυτά, ή πιο παρόδοξες δίκες έγιναν π'ερί τό τέλος τού δεκάτου τρίτου αιώνας, κατά την έποχή δηλαδή πού ή μαγεία έπαιζε μεγάλο ρόλο, τόσο σ'ε ζωή τών φτωχών, όσο και τών πλουσίων και τών άριστοκρατών.

Μία λοιπόν από τις πιο παρόξενες δίκες εκείνης της έποχής, ήταν και ή δική της κυρίας Μακέττας Ντε Ρουίγ.

Από τη μελέτη τών σχετικών παρα-
κατών βγαίνει σ'ε φως ή έξης περίε-
ρη ιστορία:

Κατά τό έτος 1390, ή ώραία χήρα Μακέττα είχε παντρευτεί με τόν ευγενή άρχοντα Ντε Ρουίγ. Γιά κάμποσον καιρό οι δύο σύζυγοι ζούσαν εύτυχισμένοι. Κατόπιν όμως φαίνεται π'ερί ο άρχων Ντε Ρουίγ άρχισε να αισθάνεται άντιπάθεια πός τη γυναίκα του και δέν της φρονόταν με την ίδια τρυφερότητα, όπως π'όν. Όλοι άπορούσαν γι' αυτό, όταν έξαφνα ο άρχων έπεσε βαρύν άρρωστος, βασανιζόμενος από μυστηριώδεις και άσπρητους πόνους σ'ε β-
λο του τό σ'όμα. Κανείς γιατρός δέν μπορούσε να καταλάβ'ε τί άρρώστεια ά-
κοιδώς είχε, ούτε κανένα βάλσαμο μπο-
ρούσε να τόν ανακουφίσ'ε λίγο.

Τότε, ή γειτονισσός πού κατοικούσαν σ'ε περίχωρα τού Πύργου, άρχισαν να ψιθυρίζουν ότι ή Μακέττα είχε κάνει μάγια σ'όν άντρα της, βοηθούμενη από μία ύπηρέτριά της. Οι ψιθυροί αυτοί έφτασαν τέλος σ'ε αυτιά τού άρρωστου άρχοντος, ο όποιος τούς πιστεψε κι' έ-
ξω φρενών από την όργή του, κατήγ-
γελε τη γυναίκα του και την ύπηρέ-
τρια σ'ε άρχές.

Άμέσως ή δύο γυναίκες συνέλ'εθησαν και, έπειδή δέν ήθελαν να όμολο-
γήσουν τίποτε, οι δεσποτάι διάταξαν τούς δημίους να τις υποβάλουν σ'ε βασανιστήρια, γιά να τις αναγκάσουν να μιλήσουν.

Στά Γαλλικά δικαστήρια εκείνου τού καιρού ύπήρχε μία ιδιαιτερότητα, όνομαζόμενη 'Η αίθουσα τών μαρτυ-
ρίων.

Εκεί μέσα λοιπόν, στην αίθουσα αυ-
τής της φρίκης και τού τρόμου, ώδήγη-
σαν οι όήμοι τη Μακέττα και την ύ-
πηρέτριά της.

Κοίος ιδρώς τις περιέλουσε μόλις είδαν τά φρικτά εργαλεία και τά μηχανήματα πού ύπήρχαν τριγύρω τους: Τροχαί, μαχαίρια, τανάβες, σφιγριά, πελώριες βελόνες κι' άλλα διάφορα καταγθόνα σ'ένεργα, φόβιζαν και μό-
νο με τη θέα τους κι' έποκαλούσαν ρί-
νη άγωνίας σ'ε όποιον τά έβλεπε.

Τότε, μπροστά σ'όνους δικαστές, οι

δήμοι έγδυσαν έντελως τις δύο γυναί-
κες και πρώτα άρχισαν να βασανίζουν την ύπηρέτρια. Την έδεσαν έπάνω σ'ε-
να τραπέζι, με τά πόδια της και τά χέ-
ρια της καλά τεταωμένα, κι' άμέσως άρχισαν να τά τετνώνουν άκόμα περισ-
σότερο, έτσι πού ή δυστυχισμένη γυναί-
κα άκουε να τρίζουν τά κόκαλά της.

— Όμολόγησε! φώναζαν οι δικα-
σταί.

— Όχι! άπαντούσε ή ύπηρέτρια, μο-
λονότι οι όήμοι της τραπούσαν όλοε-
να και περισσότερο τά άκρα, με μεγά-
λες τανάβες και πονούσε φρικτά.

Η Μακέττα θά ήθελε να φράξ'ε με τό χέρι της τ' αυτιά της γιά να μ'ην άκούη τις κραυγές της φτωχής ύπηρέ-
τριάς της, αλλά δέν μπορούσε, γιάτι της τά είχαν δέσει γερά.

Τέλος, ή ύπηρέτρια λιποθύμησε από τούς τρομερούς πόνους, χωρίς όμως να όμολογήσ'ε τό παραμικρό.

— Έμπρός! είπε τότε ένας δικα-
στής. Τώρα είναι ή σειρά της κυρίας. Αύτη θα μιλήσ'ε.

Οι βασανισταί έλυσαν την ύπηρέτρια και τη σήκωσαν από τό τραπέζι, κι' έ-

πειτα π'ηλώσαν τη Μακέττα. Εκείνη διαποχώρησε έντρομη, αλλά οι όήμοι την άρπασαν άμέσως και την έαπλώσαν έπάνω σ'ε τραπέζι. Τού κάκου εκείνη φώναζε, έκέτευε, θρηνούσε...

Οι όήμοι άρχισαν να τη βασανίζουν κι' αυ-
τή, με τόν ίδιο τρόπο πού είχαν βασανί-
σει προηγουμένως την ύπηρέτριά της.

— Όμολόγησε! φώναζαν οι δικα-
σταί!

— Όχι! άπαντούσε εκείνη.

Και όλοένα πιο σκληρά της τραπού-
σαν τά πόδια και τά χέρια με τις τα-
νάβες. Μά ή Μακέττα δέν όμολο-
γούσε.

Τότε ένας δικαστής είπε:

— Βάλτε σ'ή φατιά τις μεγάλες σι-
δερένιες βελόνες.

Ένας προσκατωφόρος πήρε άμέσως μερικές τεράστιες βελόνες και τις έβαλε μέσα σ'ε τ' αυτιά πού έκαυγε σ'ε μά-
γνια της αίθουσας.

Και σ'ε λίγο έξη βασανισταί τραπού-
σαν άλλάχτα με τις πυρωμένες αυτές βελόνες τις άβρες σάρκες της Μακέ-
ττας.

Μά εκείνη δέν έννοούσε να μιλήσ'ε.

□ □ □ □ Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ □ □ □ □

Η Πριγκίπισσα τού 'Ωαλ.
(Πιάς τού μεγάλου Άγγλου ζωγράφου Βιντερχάλτερ)

Ούλ'ιαζε μόνο από τόν πόνο, ενώ οι όήμοι γύρω της γελούσαν και την εί-
ρωνευότουσαν.

— Πρωύτε τις τανάβες! είπε π'α-
λι ένας δικαστής.

Και σ'ε λίγο οι βασανισταί με τανά-
βες π'όλας άπό τό πάγωμα, άποσπού-
σαν τις σάρκες της Μακέττας.

Τότε ή δυστυχισμένη γυναίκα, μ'ην άντέχοντας πιά σ'όνους πόνους, ψιθύρι-
σε με σβισμένη φωνή:

— Θά τά όμολογήσω όλα!...

Άμέσως οι όήμοι έσπ'αν να τη βα-
σανίζουν και ή Μακέττα, άν και άπο-
καυμένη από τό μαρτύριο, με φωνή πού μόλις άκούγονταν, άρχισε να λέη
τά έξης:

— Τόν άρχοντα Ντε Ρουίγ τόν ά-
γαπούσα πολύ π'όν απ' τό γάμο μας,
αλλά αυτός ούτε γύριζε να με κατ'ά-
ξ'ε. Εγώ όμως ήμουν τρελλά έρωτευ-
μένη μαζί του και ύπέφερα πολύ γιά
την άδιαφορία του.

» Μία μέρα τού έξομολογήθηκα ότι
τόν άγαπά με όλη μου την καρδιά και
με όλη μου την ψυχή. Αλλά εκείνος
γέλασε κι' έφινγε μακριά μου. Ήμουν
πολύ δυστυχισμένη, γιάτι με περιφρο-
νούσε έτσι ο λατρευτός μου και δέν έ-
κανα τίποτε άλλο παρά να κλάω όλη-
μερίς.

» Η άπελπισία μου ήταν τόσο, ό-
στε είχα σκεφτεί άκόμη και να σκοτω-
θώ. Μία μέρα, τέλος, έμπροσθέντα σ'ε
μ'ε φίλη μου τό μυστικό μου και την ά-
πελπισία μου. Τότε εκείνη με συμβού-
λεψε να καταφύγω σ'ή μαγεία και,
σύμφωνα με τις οδηγίες της, κατασκευ-
σα μία κοίτα από κερί, την όποια έ-
βαλα έτσι, ώστε να μοιάζ'ε σ'ε τό δυ-
νατόν με τόν άρχοντα Ντε Ρουίγ.

» Ύ-
στερα την τίλιξα μ'ενα καθαρό άσπρο
παλι και είπα την έξης προσευχή:

— «Ω, Έωσφόρε, πνεύμα παντοδύ-
ναμο, έλα και κατοικήσε σ'ε αυτό τό ό-
μοίωμα και κάνε τόν άνθρωπο πού ά-
γατώ να μ'ε αγαπήσ'ε με την ίδια τρελή
ή άγάπη πού νοιώθω κι' εγώ γι' αυ-
τόν.

» Ύστερα κατόρθωσα να εξαγορά-
σω με χρυσάκια την ύπηρέτρια τού ά-
γαπημένου μου και της έδωσα την κου-
κλα, την όποια εκείνη, άφου την άλει-
ψε με λάδι, την έβαλε σ'ε κρεβάτι
μου π'όνου της, κάτω από τό στρώμα.

» Περιμένα με άγωνία γιά κάμποσες
μέρες και ύστερα π'ήγα ένα π'οί σ'ε
σπίτι τού αγαπημένου μου. Με δέχτηκε
με πολλή διαποχίση και χαρά, αυ-
τός πού λίγες μέρες π'όν δέν ήθελε
να με έβ'ε.

» Τά μάτια είχαν φαίνεται κατ'ύχει
τέλεια, γιάτι έπειτα από λίγον καιρό
τό όνειρό μου πραγματοποιήθηκε: Έ-
λ'ενα κυρία Ντε Ρουίγ, ή γυναίκα τού
λατρευτού μου.

» Αλλά τί τά δέλετε; Η εύτυχία,
την όποια άποκρίν'ε με σατανικά μέ-
σα, δέν διαρκεί πολύ καιρό.

» Έπειτα από μερικούς μήνες εύτυ-
χίας, ο σύζυγός μου άρχισε να με μισή
και να μού φέρει πολ'ά απότομα. Ά-
κόμα και με χτύπησε μία μέρα, πάνω
σ'ε το θώρακό του... Τότε, σύμφωνα με τις

οδηγίες της υπηρεσίας, την οποίαν είχα πάντα κοντά μου, άρχισα να τρυπώ με βελόνες την κνήμη κοιλία, συγχρόνως δέ άκουγα τον άντρα μου να ουρλιάζει από φριχτούς πόνους, σαν να τρυπούσα εκείνον τον ίδιο.

» Άλλά ούτε και μ' αὐτόν τον τρόπο κατόρθωσα να τον κάνω να με ξαναγατήση. Τότε πειά, έπάνω στην έρωτική μου άπογνώση, κατέφυγα στην πιο σατανική και πιο άποτελεσματική ιαγεία. Η υπηρετριά μου μου έφερε ένα βάτραχο ζωντανό. Έπικαλούμενη τον Σατανά, έβαλα τον βάτραχο αυτόν μέσα σε μια άδεια πήλινη γλάστρα και, επί έννέα μέρες, τον άφησα εκεί, τρέφοντάς τον με ψωμί άσπρο και με γάλα γυναικείας, που το άγόρασα από μια λαομάνη. Έπειτα πήρα τον βάτραχο και άρχισα να τον τρυπώ με μακρινές καρφίτσες. Άλλά όλους τους φριχτούς πόνους που έννοιωνε το ζώο, τους αισθανόταν και ο σύζυγός μου, ο οποίος ήλπιούσε να χειροτέρευε, χωρίς όμως να μ' άγατήση και πάλι. Δέν ήξερα πειά τι να πώ και τι να κάνω... Φαίνεται πως ο Σατανάς με κοροϊδευε... Έντομετα-ξί πειά ο σύζυγός μου κόπτενε πειά να πεθάνη, ή δέ γειτόνισσες, ή όποιες είχαν μυρωστεί, φαίνεται, τι συνέβαινε, άρχισαν να φιλοφρονούν...

» Τά λόγια τους έβρισαν, τέλος, και στ' αυτιά του συζύγου μου. Στην άρχή δέν τή πισίεψε, αλλά μια μέρα, καθώς οήκωσε το στρώμα του κρεββατιού του, είδε την κνήμη κοιλία με τις καρφίτσες. Άμέσως τότε με κατήγγειλε μαζί με την υπηρετρία σ' όσας... Τώρα πειά βρίσκομαι στα χέρια σας, κύριε δικαστά. Δέν μπορώ να κάνω τίποτα...

» Σκεφθήτε όμως πως δ.τι κι αν έκανα, τό έκανα γιατί πολύ άγάπησα...»

Οι δικαστάί όμως δέν συγνηθήθηκαν καθόλου φαινοίται από την τελευταία αυτή φράση της Μακέττας.

Καθώς αναφέρουν τά ιστορικά έγγραφα της υποθέσεως αυτής, ή Μακέττα και ή υπηρετρία κατεδικάστησαν στον ίδιο πυράς θάνατον.

Και έτσι, ή γυναίκα αυτή, ή όποια ατάγνησε πολύ, κάπνε ζωντανή μαζί με την υπηρετριά της, στην πλατεία της Γκρένης...

ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΡΕΣ

—Νά σέ μάση ή σκούπα του Χάρου.

—Νά ποτιστής πίχρες και φαμάκια.

—Νά μ' ή σέ δ' ή ό Θεός.

—Νά σέ παιδείη ή μύρα σου.

—Νάσαι καλά τον Αβγούστο με δεκογτώ βελόντςες.

—Νά μάσης τις μύτες σου.

—Νά σέ δώ στην κύλη μου για κομμάτι ψωμί.

—Νά μ' ή σου άπομείνη ποδάρι.

—Νά σου γίνη περίδρομος.

—Νά σου σταθ' ή κόμπος σ' άν-

—Νά σου μ' ή ό διάολος σ' άν-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

—Νά μείνης άνεπρόκοπος κι' ά-

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ο θρύλος του Άγιου Γεωργίου και του Άγιου Δονάτου. Η «μονομερίδα», το τρομερό φείδι. Τό φείδι «κουφή» της Κύπρου και ή θαυματουργή πέτρα του. Τά στοιχειωμένα ζώα των σπιτιών. Πώς δημιουργήθηκε μια πρόληψις. Τά φείδια των σπιτιών. Τί γράφουν τά δημοτικά τραγούδια, κ.τ.λ.

Τά φανταστικά τέρατα, τά «θερία», όπως τά λέει ο λαός, δέν αναφέρονται σπάνια στη νεοελληνική μυθολογία. Τά δημοτικά τραγούδια και τά παραμύθια μιλούν συχνά για δράκους, για τους όποιους επίσης κάνουν λόγο και τά Συναξάρια και οι Βίοι των Άγίων. Έ'νε μάλιστα γνωστότατη σχετικώς ή παράδοση του Άγιου Γεωργίου, ο οποίος έσκότωσε το φοβερό δράκο και γλύτωσε την ώμορφη δασιλοπούλα, που ήλ την κατασπάρξε το πέρας, όπως και τόσες άλλες κοπέλλες, πριν απ' αυτή.

Παρόμοιο κατόρθωμα με το παραπάνω άποδίδουν οι κάτοικοι της Ηπείρου και στον Δονάτο, ο οποίος έκοψε με τή σπαθί του το κεφάλι ενός δράκου και έλευθέρωσε ολόκληρη τήν περιοχή που την τρομακούσαν το φοβερό θηρίο.

Εκτός όμως των δράκων, τά δημοτικά τραγούδια του λαού μας αναφέρουν συχνά φείδια με τεφρά, όχιές με δύο κεφάλια, αέφεις δικέφαλους κ. λ. π.

Σε μερικά δέ μέρη της Ελλάδος πιστεύουν πως υπάρχει ένα φείδι, ή «μονομερίδα» που ζει μονάχα μια μέρα, γιατί αν έξοδσε περισσότερο θα κατέστρεφε το ανθρώπινο γένος.

Επίσης στην Κύπρο υπάρχει ένα φείδι, το οποίο λέγεται «κουφή» και το οποίο έχει την ιδιότητα να κοιμάται τον ποισσώτερο καιρό. Πιστεύουν δέ οι Κύπριοι πως όποιος κατορθώσει και χτυπήσει το φείδι αυτό, κατά τή διάκριση της νύχτας του μ' ένα ραβδί, θα ιδ' ή να πεταχ' ή από το στόμα του μια πέτρα, ή «πέτρα της κουφής».

Για την πέτρα αυτή οι Κύπριοι πιστεύουν ότι έχει ιαματικές ιδιότητες κι' ότι μπορεί να δώ σ' ή γονιμότητα στις στειρές γυναίκες. Μπορεί ακόμα ή ίδια πέτρα να με-

ταβάλη το χώμα σε χρυσάφι και τά λιθάρια σε διαμάντια. Όποιος τέλος τήν άγγίζει, στα χείλη του γίνεται τόσο λαίμαργος, ώστε μπορεί να φά ή μέσα σε μια όδο-μάδα ολόκληρο κοπάδι από βώδια ή πρόβατα!

Επίσης στις δημόσιες παραδόσεις μας συντηρέσονται αναφέρονται τά στοιχειά των ζώων, τά όποια υπάρχουν μέσα στις κατοικίες.

Η σχετική πρόληψη προήλθε από τή συνήθεια που είχαν οι άνθρωποι από την αρχαιότητα να εντειγίζον ένα ζώο στα θεμέλια κάθε κτιρίου.

Τό ζώο που εντειγίζονταν κατ' αυτόν τον τρόπο γινόταν το «στοιχείο» του κτιρίου, ο προστάτης και φύλακός του.

Επίσης συντηρέσονται πως το στοιχείο του σπιτιού είναι ένα φείδι, το οποίο οι ένοικοι σέβονται υπερβολικά και το όποιο το φόνος θεωρούν ιεροσυλία. Στα μεγάλα όμως οικοδομήματα, που πάντων στις εκκλησίες τά στοιχειά παρουσιάζονται με διάφορες μορφές, ιδίως τετραπόδων ζώων, όπως μοσχάρων και προβάτων, τά όποια τις περισσότερες φορές θεωρούνται κακοποιά κι' επικίνδυνα.

Σε πολλά δημοτικά τραγούδια μας γίνεται λόγος και για το «στοιχειωμένο άλφι», το οποίο άπεικονίζεται με σκυρό στα χέρια του και στη γάλη. Σχετικό είναι και ένα δημοτικό τραγούδι της Ηπείρου, το ακόλουθο:

Είχε σταυρό στα κέρατα, φεγγάρι (στα ναυόλια), σείεται και σείονται τά βουνά, σείεται και σείονται οι κάμποι,

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΣΥΡΟΣΤΟΜΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ο βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος-Γουλιέλμος ο Δ', όταν ήταν ακόμα διάδοχος, επεσκέφθη κάποτε τις παραρτήσεις επαρχίας. Στο Ντύσσελντορφ εδόθηκε ένα μεγάλο γεύμα προς τιμήν του επισήμου επισκέπτη και σ' αυτό φυσικά προσεκληθήσαν όλες ή ανώτερες πολιτικές και στρατιωτικές άρχες του τόπου. Μεταξύ των άλλων, ήταν και ο στρατιωτικός διοικητής της πόλεως, στρατηγός φον Τίτς, ένας γέρο πολεμιστής, ο όποιος είχε λάβει μέρος σε όλους τους Ναπολεοντείους πολέμους.

Ο γέρο Τίτς ήταν περιώνυμος για τους άποτόμους τρόπους του και για τις εύθαρσες απαντήσεις που έδινε σε όσους νόμιζαν πως ήταν ανώτεροί του λόγω της καταγωγής των.

Κατά τή διάστημα του γεύματος, ο στρατηγός καθόταν δίπλα στον διάδοχο. Και είχε τήν άευχία να του πατήση σε μια στιγμή, χωρίς να τ' ήλθει το πόδι του.

Ο περίγρηχθ ήλθες κατ' ή να τ' ήλθει, αλλά ο στρατηγός προλαβαίνοντας τον, του είπε μισοαστεία και μισο-σοβαρά.

—Με συγχωρείτε, Ύψηλότατε, ο Μεγαλειότατος πατέρας σας μου έχει πατήσει επανειλημμένως τον κάλο. Δέν πειράζει λοιπόν αν δοκιμάσετε και σεις τώρα για μια φορά πόσο πονάει αυτό το πράγμα!...

ταράζει τά ποδάρι του, τά δέντρα (ξεριζώνει). Στειργιά φωνήν έφώναξε, βογγών (βουνά και ράχες): — Έδώ που πέντε δέν πατούν και (δέντα δέ διαδίδουν, τί χάλευες μονάχος σου πεζός κι' άρ- (ματωμένος;

Ένα τέτοιο έλάρι αναφέρεται και στο έλληνικό Συναξάρι του Αγίου Ευσταθίου του Πλακίδα. Προέπει να σημειωθ' όμως ότι το έλάρι στην εκκλησιαστική γλώσσα έχει αλληγορική σημασία και δηλώνει το Χριστό.

Άλλά και για στοιχειωμένες μέλισσες γίνεται λόγος στις παραδόσεις του λαού μας. Στην Πελοπόννησο, μεταξύ του Ευλοκάστου και της Ζούρας, βρίσκεται ένας γκερεός που τον λέν «Ψιλό Λιθάρη». Εκεί υπάρχουν πολλές άγιες μέλισσες, αλλά κανένας δέν τολμά να τρυγήσει το μέλι τους.

Μία φορά ήλθες κάποιος να τ' τρυγήσει και ήλθε να τον κρατήσουν από την κορυφή του βράχου μ' ένα σκοινί. Έξαφνα όμως εκείνοι που ήσαν άποπάνω τον είδαν να κάνει σαν τρελλός, γιατί του φάνηκε πως το σκοινί έγινε φείδι και ήλθε να τον φάη. Έβγαλε λοιπόν το μαχίρι του κι' έκοψε το σκοινί. Έτσι δέ, έπεσε κάτω στο δάθος του γκερεού και σκοτώθηκε.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ελόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΤΑΛΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εκείνη τήν εποχή, χόρευαν πολύ στη Λίλλη. Αυτό άλλωστε γινόταν, μετά την πτώση της τρομοκρατίας, σ' ολόκληρη τή Γαλλία, απ' το Παρίσι ως το πιο άπομακρυσμένο χωριό.

Η πρωτεύουσα λοιπόν της Φλάνδρας είχε ένα σωρό χορευτικά κέντρα, απ' τά όποια το πιο φημισμένο ήταν του Μοντάιν. Ο Βιντόκ, ο όποιος δέν έκανε τότε τίποτα άλλο παρά να διασκεδάει, πήγαινε συχνά εκεί και εύρισκε εύχαρίστες κι' εύκολες συντροφίες.

Εξόχως άμέσως γνώρισε εκεί μια ώραια νέα, όνομαζόμενη Φρανσίνη, ή όποια γοητεύθηκε άμέσως από την άφρηνωπή και ελκινική φυσιογνωμία του, καθώς και από την γαλαντομία του, και γίνθηκε φίλη του.

Του έοκίστηκε λοιπόν έρωτα μέχρι τάφου και κλωνία πίστι, μα αυτό δέν τήν έμπόδισε καθόλου να εξακολουθήσει τή σχέση της και με κάποιον παλαιό της φίλο, λοχαγό του μηχανικού...

Ο Βιντόκ ήταν άρελής κι' άπολύτως στον έρωτά του. Γι' αυτούς τους δυό λόγους λοιπόν πίστεψε στους όρκους της Φρανσίνης. Μα αυτό δέν τον έμπόδισε να όργιστ' ή το μερά, όταν κάποιος υποχρεωτικός φίλος πήγε και του σφύριξε πως ή Φρανσίνη τον άπατούσε...

Ορκίστηκε να εκδικηθ', μα άποφυγε να προκαλέσει τον αντίπαλό του σε μονομαχία. Ήθελε να λάβ' ή δημοσία τήν εκδίκησή του, χωρίς ν' αναλογιστεί καθόλου τις συνέπειες που μπορούσε να έχει αυτό το πράγμα...

Ζήτησε λοιπόν πληροφορίες κι' έμαθε ότι ο λοχαγός κι' ή άπιστη Φρανσίνη έπρόκειτο να γευματίσουν μαζί σ' ένα έστιατόριο της πλατείας Ρισόρ. Οι δυό φίλοι έτρωγαν ήσυχα, όταν έξαφνα ο Βιντόκ έκανε όρμητικώς τήν εισόδ' του στην αίθουσα κι' άρχισε να βοϊζει τή Φρανσίνη... Ο λοχαγός ήλθες να ύπερασπιστ' ή συντροφιάς του, μα ο Βιντόκ, ο όποιος είχε πειά ήράκλειο δόναμι, του ποίσε εις πειά ήράκλειο δόναμι, του κατάρρε άμέσως δυό-τρεις γροθιές τόσο τρυφερές, ώστε τον έσώρμασε κάτω μισοπεσμένο...

Μα το ίδιο θράδυ ο ήρωας μας κοιμότανε στη φυλακή, αν και το έπεισάτο αυτό τον άνδριζε σε πραγματικό ήρωα. Όλες ή γυναίκες είχαν ένθουσιαστεί κυριολεκτικώς μαζί του κι' όσο καιρό βάστης ή ανάγκη, πήγαιναν και τον έδλεπαν στη φυλακή του, δίνοντάς του τήν παρηγοριά τους και... γλυκιές ύποσχέσεις για το μέλλον...

Η Φρανσίνη τά έμαθε όλ' αυτά... Και μολοντί στην άρχή, σακατευμένη ακόμα από τά χτυπήματα που τ' είχε καταφέρει άφειδώς ο νεαρός φίλος της, εντούτοις, μόλις πληροφορήθηκε τους καινούργιους θριάμβους που στίς γυναίκες, κυριεύτηκε από ζήλεια και ήλθες να κατακτήσει πάλι εκείνον που είχε προδώσει...

Για να άποδείξει λοιπόν τήν άγάπη της στο Βιντόκ, άπέσυρε τή μήνυσή της έναντιόν του και πήγε, έλπιώντας τή συντροφιά του.

Συγχρόνως έδωσε το άπολυτήριό του στο λοχαγό, ο όποιος ούτε αυτήν μπόρεσε να προσεταύσει, ούτε τον ίδιο τον έαυτό του να ύπερασπιστ'...

Η μετάνοιά της όμως αυτή ήταν μοιραία για το Βιντόκ γιατί έκανε τους δικαστάς του να ύποψιαστούν ότι είχε άπο κοινού σκηνοθετήσει με τή φίλη του το έπεισάτο αυτό, το όποιο μόνος σκοπός ήταν να βγάλουν από τή μέση το φτωχό λοχαγό.

Τόν καταδίκασαν λοιπόν σε τριών μηνών φυλάκιση και τόν φυλάκισαν στο φρούριο του Αγίου Πέτρου, όπου βρήκε για συντροφιά τον λιτέχνις του Κινηματογράφου Λία ντε Πουττι.

Η πόη ημερών άποθανούσα στη Ν. Υόρκη και άποθανούσαν τ' ή Φρανσίνη, ή όποια δέν τον εγκατέλειψε στη δυστυχία του, άποδισκνόντάς του έτσι τήν μετάνοιά της και τήν άφειδώς της...

Τον ποισοποίησε όμως έξαιρετικά ή Φρανσίνη, ή όποια δέν τον εγκατέλειψε στη δυστυχία του, άποδισκνόντάς του έτσι τήν μετάνοιά της και τήν άφειδώς της...

Τον ποισοποίησε όμως έξαιρετικά ή Φρανσίνη, ή όποια δέν τον εγκατέλειψε στη δυστυχία του, άποδισκνόντάς του έτσι τήν μετάνοιά της και τήν άφειδώς της...

ποιός είχε καταδικαστεί σε έξη χρόνια φυλάκιση για κλοπή. Ο άνθρωπος αυτός διαμαρτυρόταν λέγοντας πως είχε άθως και θηνούσε με τήν ιδέα ότι είχε άφειδ' ή στο σπύ του μόνο τά έξη παιδάκια του. Έπρόσθετε μάλιστα ότι ήλ έδινε ένα γενναίο ποσό σ' όποιον τον βοηθούσε ν' άνακτήσει τήν έλευθερία του.

Ο Βιντόκ, όπως το έχουμε πει άλλωστε, είχε, αντί για καρδιά, ένα κομμάτι μάλαμα. Γι' αυτό λυπούντο οι δικαστάς για τήν τύχη του δυστυχισμένου Μπουατέλ και, αν το πράγμα έξαρτιόταν απ' αυτόν, θα του άνοιγε εύχαρίστες τις πύλες της φυλακής χωρίς να του πάρη ούτε πεντάρα. Οι δυό όμως πλαστογράφοι υπαίτιοι, οι όποιοι, γι' αυτό άκριβώς το λόγο—για να μην αντιληφθούν δηλαδή οι άλλοι κατ'άδικοι τι κάνουν—ήλτρησαν κι' άπομονώθηκαν στο δωμάτιο του Βιντόκ. Για να κάνουν μάλιστα περισσότερο άληθοφανές το πλαστό έγγραφό τους, το είχαν σφραγίσει με μια στρατιωτική σφραγίδα που άνηκε στον ήρωά μας, ο όποιος έτσι είχε γίνει, εν άγνοία του, συνένοχός τους...

Ένας έπιθεωρητής των φυλακών, που έφτασε στη Λίλλη τήν έπομένη της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Εκείνοι που δέν άναμνούνται τίποτα. Καρς δυσπιστία λοιπόν, άφησε τον Έρμπα και τόν Γκρουάρ να έγκατασταθούν στο καλλί του.

Εκεί τελείωσαν πράγματι τήν εργασία τους και έπειτα από παρανοητικό όρε μετ' ή πέρας της, έφτασε στο θυρωρό της φυλακής ή διαταγή, περί άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος έφυγε απ' τή φυλακή, άφου προηγουμένως μετρησε ένα γενναίο ποσό σ' αυτούς που είχαν φροντίσει για τήν άπελευθέρωσή του...

Μα, άλλοιμονο, ή διαταγή αυτή ήταν πλαστή. Τήν είχαν κατασκευάσει οι δυό πλαστογράφοι υπαίτιοι, οι όποιοι, γι' αυτό άκριβώς το λόγο—για να μην αντιληφθούν δηλαδή οι άλλοι κατ'άδικοι τι κάνουν—ήλτρησαν κι' άπομονώθηκαν στο δωμάτιο του Βιντόκ. Για να κάνουν μάλιστα περισσότερο άληθοφανές το πλαστό έγγραφό τους, το είχαν σφραγίσει με μια στρατιωτική σφραγίδα που άνηκε στον ήρωά μας, ο όποιος έτσι είχε γίνει, εν άγνοία του, συνένοχός τους...

Ένας έπιθεωρητής των φυλακών, που έφτασε στη Λίλλη τήν έπομένη της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

Έτσι, τήν παραμονή της άπελευθέρωσης του Μπουατέλ, ο όποιος για τήν κακή του τύχη συνελήφθη πάλι άμέσως, άναγνώρισε τήν πλαστότητα του εγγράφου κι' ένηγόρησε εύρύτατες άνακρίσεις. Οι άληθοί ένοχοι, θέλοντας να ξεφορτωθούν τήν εθύνη τους, συνεννοήθηκαν να καταγορεύσουν το Βιντόκ, έναντιόν του όποιο έστρέφοντο τώρα όλα τά όπλα.

(Ακολουθεί)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΙΠΟΤΕ πού νά μή τό ξέρετε, κόμη... είπε Ολίβερα ό Γουλιέλμος Μάιστερ. Έκει έμείς μέ τούς φίλους μας προσπαθούσαμε νά σώσουμε τή βασιλίσα και τήν κόρη της από τά εξοντωτικά στέδια πού υπαγόρευε στό βασιλέα ή Μαλφιέρα, ή ίδια αυτή γυναίκα, ή όποία μέ τόσο μίσος καταδιώκει τή βασιλίσα, έβαλε ανθρώπους της και μου έκλεισαν τή Μινιόν.

— Συγγνώμη, φίλε μου!... είπε άπλά ό κόμης ντέ Σπάντα. Καί ζητάς τώρα, άγαπητέ μου Γουλιέλμο, δικαιοσύνη έναντίον αυτής της γυναίκας;... 'Α! θά είνε προμελέτη!... φώναξε ό κόμης, τού όποιου έλαμπαν τά μάτια...

— Ναι! Έχετε τή δύναμη και έρχομαι νά σας παρακαλέσω νά στείλετε σέ όλες τίς αρχές τή διαταγή νά συλλάβουν αυτή τή γυναίκα, πού έπιβουλεύτηκε τή ζωή της βασιλίσσης και της Μινιόν, ή όποία σίγουρα τώρα ύπόκειται και κλαίει...

Ό κόμης Σπάντα χάραξε άμέσως μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί και κατόπιν διάβασε στό Γουλιέλμο τά έξής:

«Διατάσσονται όλοι αι άρχαι τού βασιλείου όπως άναζητήσουν, συλλάβουν και άποστείλουν εις τήν πρωτεύουσαν ύπό ίσχυράν συνοδείαν τήν 'Ισαβέλλαν ντέ Μαλφιέρα, πριγκίπισσαν Ρομάνι και κυνηγήν σύζυγον τού κόμης ντέ Φόρφελντ, κατηγορουμένην δι' εγκλήματα έσχάτης προδοσίας έναντίον της άσφαλείας τού Κράτους.

» Οί άστυνομικοί ή οί αξιωματικοί, εις τούς όποιους θά παραδοθή ή καταζητούμενη, θεωρούνται υπεύθυνοι διά της ζωής των, εφόσον ήθελε τούς διαφυγεί.

Έν όνόματι της βασιλίσσης, 'Ο Προθυπουργός Κόμης ΣΠΑΝΤΑ.

Άφού διάβασε τό ένταλμα αυτό, ό κόμης φώναξε έναν αξιωματικό και τόν διατάξε:

— Ν' άποσταλή άμέσως, χωρίς τήν παραμικρή καθυστέρηση ή διαταγή αυτή σέ όλες τίς πόλεις και τά χωρία της χώρας!... Πηγαίνετε!... Θά θεωρηθώ μόνος μου γιά τήν έκτέλεσί της.

— Εύχαριστώ, κόμη—είπε τότε ό Γουλιέλμος Μάιστερ. Λίγη έλπίδα έναγερνέται μέσα στην καρδιά μου.

Και έκανε ν' άποχωρήσει. Μά τήν ίδια στιγμή μιά πόρτα άνοιξε και ή βασιλίσα Μαρία μπήκε μέσα, συνοδευμένη από τίς κυρίες και τίς δεσποινίδες της τιμής.

— Πώς;... Φεύγετε, κυρίες; είπε στό Γουλιέλμο μέ τή γλυκύα και μελωδική φωνή της. Φεύγετε εύχαριστώντας τόν κόμητα ντέ Σπάντα και χωρίς νά περιμένετε νά σας έκδηλώσει ή βασιλίσα τήν εύγνωμοσύνη της.

Ό Γουλιέλμος Μάιστερ γούρσε ά μέσως και είδε τή βασιλίσα Μαρία, ή όποία διευθυνόταν πρós αυτόν, ανά ή όποία άκούονταν τούς ήχοι της, ή ό- μωσα από τίς άκούοντες της, ή ό- μωσα είχάν γονατίσει στό πόρσάμ της.

— Αμέσως έκανε μιά βαθείά ύπκλι- σι, ενώ ή βασιλίσα συνέχιζε:

— Είμαι εύτυχής, γιατί μαντεύω από τίς εύχαριστίες σας ότι άσφαλώς ό κόμης σας άνέθεσε κάποιον ύψηλό

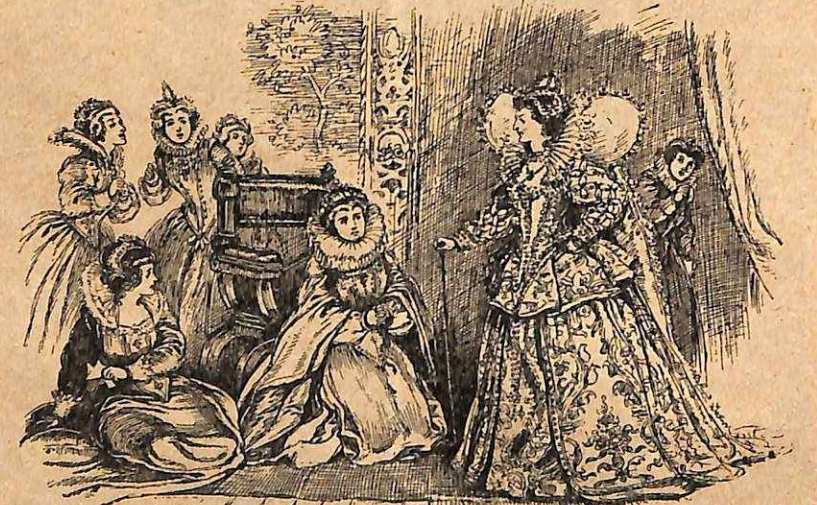
ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

αξιωμα, ανάλογο πρós τόν ήρωισμό, πόν ύπόσθ δειχάτε και πρós τά μεγάλα σας χαρίσματα...

Ό κόμης Σπάντα όμως έκανε μ' άρνητική κίνηση και της άπάντησε: — Μεγαλειότητά, ό νεαρός μας φίλος δέν είνε από τούς φιλοδόξους, έ- κείνους, οι όποιοι ύποστηρίζουν μιά βασιλίσα θέτοντας γιά τή λαμπρή άνταμοιβή πού θά λάβουν όταν ή βασι- λίσσα αυτή ύπεριβύσσει... Σ' αυτό υοιάζει μέ μένα, ό όποιος, έπειτα από λίγο καιρό, όταν ή δύναμής σας θά στερεωθή, θά σας παρακαλέσω ν' άνα- θέσετε σέ άλλους τά καθήκοντά μου...

Ό κ. Γουλιέλμος Μάιστερ ήθελε έδώ γιά νά έπικαλεστή τή δικαιοσύνη σας. Η Μεγαλειότης σας θά θυμάται χω- ρίς άλλο τή γοητευτική έκείνη παι- δούλα, τή Μινιόν, ή όποία τόν συνώ- δευσε στό Παλέμιο... Έ. λοιπόν, τή μικρούλα αυτή τού τήν άρπαξαν, ενώ ό κ. Μάιστερ φρόντιζε μαζί μας γιά

Η Βασιλίσα Μαρία διευθυνόταν πρós αυτόν ανάμεσα από τας ακόλουθους της...

τήν άναγνώρισί σας...

— Και πούς τέλειγσε νά τό κάνη αυτό; ρώτησε ή βασιλίσα.

Ό Γουλιέλμος Μάιστερ έλαβε τό- τε τό λόγο και είπε:

— Πούς άλλος, έκτός από τό κα- ταχθόνιο έκείνο πλάσμα γιά τό όποιο τό έγκλημα άποτελεί άνάγκη... Πούς άλλος, έκτός από τή Μαλφιέρα;

— Μά θά τήν ξαναδούσει! διακομή με πεποιθίσει ό Σπάντα. Γάστειλα πρós άλλον γιά τό ζήτημα αυτό μια κα- τηγορηματική διαταγή σέ όλες τίς αρχές τού βασιλείου και γ' αυτό ά- κοίμως ν' εύχαριστούσε ό φίλος μας, ό όποιος έχρησε ότι δέν χρειάζονται εύχαριστίες, προκειμένου πρós άπονο- μής δικαιοσύνης.

— Ναι, ό φίλος μας! Καλά τό έ- παυε, κόμη, είπε ή βασιλίσα.

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

δέν ήταν κανένας αλλοκόλος. Μά εί- χε δει τή βασιλίσα δυστυχισμένη, καταδιωγμένη και τήν άκούγε τώρα νά μιλά ή μέ πόνος γιά τή Μινιόν. Γο- νάτισε κι' έφερε τά χείλη του στό χέρι της βασιλίσσης. Έπειτα άνορ- θώθηκε, έσφιξε μέ θερμή τή χείρ τού κόμης Σπάντα και βγήκε έξω. Κα- θώς διέσχισε τήν έξοδο των βασιλι- κών άνακτόρων, οι ύπηρέτες, θλέ- ποντας τον, ύπκλίσθηκαν ως τή γή...

Έτσι είν' ό κόσμος!...

XVII

H MANTONNA

Μόλις ό Γουλιέλμος βγήκε έξω, ό κόμης Σπάντα, γυρίζοντας πρós τή βασιλίσα της είπε:

— Μεγαλειότητά, και κάποιος άλ- λος πιστός ύπηρετός σας ζητάει τή δικαιοσύνη σας... Ό Ουδύβέρτος, ό ά- φρωσιμένος ύπηρέτης των Κυπριάν, τήν έπικαλείται έν όνόματι της κυ- ρίας του.

Ευφραδισμένη, ή βασιλίσα τόν ρώ- τησε:

— Θέλετε νά μου μιλήσετε γιά τήν Έλενα Κυπριάν, αυτήν πού άποκα- λούν Μαντόννα...

— Μάλιστα, Μεγαλειότητά... Γιά τή χήρα Τζοβάννι ντέ Κυπριάν...

— Ό! τό άγγελικό πλάσμα! πρό- φερε ή βασιλίσα, ένώνοντας τά χέ- ρια της. Πόσο δίκαιο ό λαός τήν ά- ποκαλεί Μαντόννα!... Σ' αυτήν χρω- στάω τή ζωή της Γκρατσιόζας μου.

Άλλοίμως όμως... Πέθανε ή δυστυ- χισμένη στό μοναστήρι της Άννου- ντίτας, όπου τήν είχαν κλείσει παρ' όλες τίς ικεσίες μου...

— Όχι, Μεγαλειότητά, ζεί... Ζεί στή Σιβίτα, μαζί με τόν Ουδύβέρτο, ανάμεσα στους άφρωσιμένους της χω- ρικούς, οι όποιοι έδωγόνενοι από κά- ποιο Φορτουάτο, τήν άπελευθέρω- σαν...

Μιά δυνατή συγκίνηση κατέλα- τώρα τή βασιλίσα... Θυμόταν όλο τό παρελθόν, πώς ή Μαντόννα είχε δώ- σει τό αίμα της γιά νά σώσει τήν κό- ρη της και τή Μινιόν...

— Πρέπει ν' άποκατασταθή ή Μαν-τόννα στή θέσι της... Μου φαίνεται όμως ότι τό άνάκτορό της έχει έρει- ποθεί...

— Πράγματι, είπε ό κόμης. Η Μαλφιέρα είχε επιτύχει από τό βα- σιλέα νά παραδοθή σ' αυτήν τό άρ- χοντικό των Κυπριάν... Καί γιά νά συμπληρώσει τήν έκδική της τό ά- φησε νά έρεπωθή...

— Έ, λοιπόν, είπε τότε ή βασιλί- σα— ή μαρκησία ντέ Κυπριάν θά έγ- κατασταθή επί τού παρόντος στή ά- νάκτορά μου, ως θύο νά επιδιωρω- θή τό δικό της άνάκτορο... Πηγαίνε- τε, κόμη, και παρακαλέστε έκ μέρου- μου τή θεία αυτή γυναίκα νά ξαναγυ- ρήσει στή Νεάπολη, όπου δέν έχει νά φοβηθή πεινά τίποτε από τούς έχθρούς της και όπου τήν περιμένουν...

Τήν ίδια μέρα κιόλας ένας εύγενής της Αδλής ξεκινούσε επείγοντως γιά νά είδοποίηση σχετικάς τόν Ουδύ- βέρτο...

Κι' έπειτα από δύο μέρες ή Μαν-τόννα Έλενα, συνοδευμένη από πούς άφρωσιμένους της μεριστάνες της Νεαπόλεως και από τούς χωρι- κούς της Σιβίτας, παρουσιαζόταν στό παλάτι...

Η βασιλίσα, μαλίνοντας τήν ά-

φύζι της, βγήκε άπ' τά διαμερίσματά της γιά νά τήν ύποδεχτή άυτοπροσώ- πως...

Τό θέαμα της συναντήσεως των δυο αυτών γυναικών, πού ήταν κι' οι δυο άγγελικά όμοιες και σηματομενές από τή σφραγίδα του πόνου ήταν έ- ξαιρετικά συγκινητικό... Καμμία έθι- μοτυπία δέν τμήθηκε κι' ή βασιλί- σα έσφιξε στήν άγκαλιά της τήν Έ- λενα σάν άδελφή της. Έπειτα έστει- λε και φώναξε τήν κόρη της και τόν κόμητα Σπάντα. Η Γκρατσιόζα προ- χώρησε χαμογελαστή και ροδισμένη.

— Παιδί μου—είπε ή βασιλίσα— νά ή μαρκησία ντέ Κυπριάν, στήν ό- ποία χρωστάς τή ζωή σου!...

Τότε ή νεαρά πριγκίπισσα μέ μί' αμήχανη κίνηση, έπιασε τό χέρι της Έλενας και τό έφερε μέ σεβασμό στό χείλη της, πρην ή μαρκησία προφτά- σει νά τήν έμποδίστη...

Συγγνώμη, έφτασε κι' ό κόμης Σπάντα, ό όποιος ύπκλίσθηκε μέ ά- πευρο σεβασμό άπρός στήν γυναίκα αυτή, ή όποία έφε- ρε πόνεμα τού πα- λαιού του φίλου Τζο- βάννι Κυπριάν...

— Κυρία, είπε, είμαι εύγνωμων στή Μεγαλειότητά, πού μου έπέτρεψε νά σας χαιρετήσω έκ των πρώτων...

Και άφού ύπκλι- θηκε πάλι μπρός στή βασιλίσα, ή όποία τήν έσφιξε μέσα στήν άγκα- λιά της και τή φι- λησε, ή Έλενα ντέ Κυπριάν, συ- νοδευμένη από τόν Ουδύβέρτο, βγήκε έξω, διευ- θυνομένη πρós τό έγκαταλειμμένο ά- νάκτορό της.

XVII

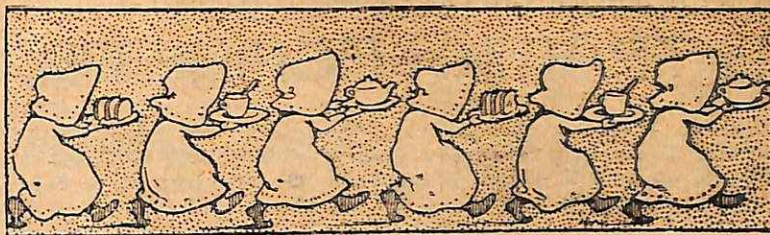
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ... Ο ΠΑΤΕΡΑΣ...

Από τό βράδυ, κατά τό όποιο ό Λαζάρω είχε μιλήσει στό Γουλιέλμο Μάιστερ γιά τό παρελθόν τού ή μά- λων γιά ότι θυμόταν από τό παρελθόν του, ό φτωχός τελλός είχε περιπέ- σει σέ μί' αλλόκοτη βύθισι... Με τό βλέμμα απλάνες, φανόταν σάν ν' α- ναζητούσε πάντα κάτι μακριά... Κυ- ριευμένος από τή διαρκή σκέψι των κήπων γιά τούς όποιους είχε μιλήσει στό Γουλιέλμο και οι όποιοι ήσαν πο- λύ πιο όμοιοι από τό παρκο πού κό- μης Σπάντα, έγκατέλειψε έκείνο τό βράδυ χυρά τό άνάκτορο τού τε- λευταίου κι' έφτα- ντιστή άπ' τή συγ- κίνηση της και είπε μέ λογιμός:

— Η Μεγαλειό- της άς με συγχω- ρήσει, νά βρισκομαι στήν άνάγκη νά μή δειχτώ τή μεγάλη αυτή τιμή πού μου κάνεις... Έπιτρέψα- τέ μου νά πάω νά κατοικήσω άμέσως στό παλάτι κι' έρει- πομένο μου άνάκτο- ρο μαζί με τόν πι- στό μου Ουδύβέρτο.

— Ναι, είπε μό- λις τό είδε, άνα- γνωρίζω τό μένος αυτό, άναγνωρίζω αυτός τούς τοί- χους... Μά πότε έξήσα έδώ;... Πότε;...

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΩΝ

ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΙΝΕΤΤΙ

Τό μανιφέστο τού άρχηγού των φουτουριστών. Η άνακαινι- σις της κουζίνας. Φαγητά αισθητικά! Τό έστιατόριον «Α- γιος Ουρανίσκος». Μάγειροι... ζωγράφοι και γλύπτες. Συν- ταγές φουτουριστικής μαγειρικής. Τό φαγητό «κρεώπλαστο».

Όταν πού όλίγο άκούα καιρού, ό περίφημος 'Ιταλός «φουτουρίστης» ποιητής κ. Μαρινέτι, ό όποιος είνε γνωστός περισσότερο ως θεωρητικός παρά ως ποιητής, έξαπέλυσε τό μα- νιφέστο του περί «καταργήσεως της παλαιάς 'Ιταλικής κουζίνας και περί ίδρύσεως μιας καινούργιας «φουτορο- ριστικής», οι περισσότεροι 'Ιταλοί πήραν τά γραφόμενά του ως ένα εί-δος εύθυμογράφημα τος και δέν τούς απέδωσαν μεγαλειότητα ή σημασία.

Νόμισαν δηλαδή ότι ό κ. Μαρινέτι θέλησε μέ τό λανθάνον της κουζίνας «του» νά τροφοδοτήσει τά σατυρικά περιοδικά της ζωάς του, τά όποια δέν έχουν πάντοτε άφθονη κι' έπικαιρη όλη, άφού ό κ. Μουσσολίνι τούς έ- χει άπαγορεύσει άσστη- ρότητα τήν πολιτική σά- τυρα.

Όπως όμως άποδει- κνούν τά πράγματα, ό Μαρινέτι δέν άπευρόταν εξαπολύον- τας τό μανιφέστο του. Μιλούσε άπε- ναντίας σοδαρώτατα. Μ' άλλους λό- γους, δέν περιόριστηκε μόνο στους λόγους, αλλά άρχισε κιόλας και τά έργα, άρχίζοντας από τό Παλέμιο, τήν πρωτεύουσα τού Πεσκατιάνου.

Εντός των ήμερών, πρોકείται ν' άρ- χίσουν νά λειτουργή στήν πόλη αυτή, υπό τήν άιδήσιν του, κατά τό φου- τοριστικό σύστημα, τό έστιατόριον «Santapalato» (δηλαδή «Άγιος Ουρανίσκος»).

Τά εγκλήματα τού έστιατορίου αυτού θά γίνουν μεγαλοπρεπέστατα και θά παρασκευάζονται σ' αυτό μονάχα φου- τοριστικά φαγητά της έμπνεύσεως τού κ. Μαρινέτι.

Τό έστιατόριον των φουτουριστών θά είνε, έκτός των άλλων, διακοσμημέ- νο από τόν άρχιτεκτόνα Δουλάροφ και στολισμέ- νο μέ πρωτότυπα φωτεινά σκίτσα τού ζωγράφου Φαλ- λία. Έπειτα τό περιβάλλον θά είνε ανάλογο πρós τό μαντέρνο πρσοισμό του.

Τό ζήτημα όμως είνε αν θά θρσβούν 'Ιταλοί, οι ό- ποιοι θά πραγματοποιήσουν τά έγ- καταλείψουν τήν πατροπα- ρόδοτο μακαρονάδα τους, έ- ναντίον της όποιας, ως γνω- στόν, ό κ. Μαρινέτι έχει κηρύξει άμείλικτο πόλεμο, γιά νά δοκιμάσουν τά άμφι- βόλου γούστους φουτουριστι- κά φαγητά.

μοσχάρι ψητό, παρασκευασμένο από έν-δεκα είδών διάφορα χόρτα.

Τό άλλο φαγητό φέρει τό επιβλη- τικό όνομα «'Ισχυρισμός-Βόρεας- Πό- λος» και συμβολίζει τή θάλασσα τού 'Ισχυρισμού, κλυμαμένη από κρόκους αλών σέ σχήμα σστράκων και ραν- τισμένη από άλάτι πιπέρι και λερω- νί!... Στή μέση τού φαγητού αυτού υφώνεται ένας κώνος από τό άσπρά- δι των αυγών, σπρεσμένους μέ τέχνη της και γυμνισμένους, γιά τόν ενανθρωπι- σμό των ζωμάτων μέ πορτοκαλλό- φλους! Στήν κορυφή τού κώνου αυ- τού τοποθετούνται κομμάτια από μαύ- ρες προύρες, κομμένα σέ σχήμα άε- ροπλάνων πού πετούν πρós κατεύτη- σιν τού Βορείου Πόλου!...

Αυτά και άλλα διάφορα φαγητά θά περιλαμβάνη ή λίστα τού νέου φου- τοριστικού έστιατορίου, στό όποιο, καθώς τουλάχιστον διαβάζουν οι ίδρυται του, ή τιμές θά είνε πολύ χαμη- λές, ένακα τού προπαγανδι- στικού σκοπού του.

Τό ζήτημα όμως είνε αν θά θρσβούν 'Ιταλοί, οι ό- ποιοι θά πραγματοποιήσουν τά έγ- καταλείψουν τήν πατροπα- ρόδοτο μακαρονάδα τους, έ- ναντίον της όποιας, ως γνω- στόν, ό κ. Μαρινέτι έχει κηρύξει άμείλικτο πόλεμο, γιά νά δοκιμάσουν τά άμφι- βόλου γούστους φουτουριστι- κά φαγητά.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πως η νεαρά σύζυγος του γέροντος μαρκησίου ντε Μοννιέ, για να γλυτώσει, επιτέλους, από τις έρωτικές ενοχλήσεις που ύφιστοτο διαρκώς εκ μέρους του άνοητου κόμητος ντε Σαιν Μωρίς, αναγκάστηκε ν' αποκαλύψει το παράγμα στο σύζυγό της και να τον παρακαλέσει ν' απαγορεύσει στον αιδώδη αυτό φίλο του να ξαναπατήσει στο σπίτι του...

Μερικές στιγμές, ύστερα απ' το έπεισόδιο αυτό, ο μαρκησίου ξαναγύρισε στο δωμάτιο της σύζυγού του.

—'Ε, λοιπόν;... τον ρώτησε η Σοφία άνοητοίμως. 'Εφυγε;

—'Εφυγε, της απάντησε εκείνος. —Και του απαγορεύσατε βέβαια να ξαναπατήσει το πόδι του εδώ; ρώτησε πάλι η Σοφία.

Αυτή τη φορά όμως ο κ. ντε Μοννιέ δεν της απάντησε.

'Εκανε μόνο ένα νόημα στη Σοφία να κάτσει σε μία πολυθρόνα που βρισκόταν άπεναντί του...

'Επακολούθησε σιωπή, αρκετά μεγάλη σιωπή...

Ο μαρκησίου φαινόταν πως ήθελε να μιλήσει, αλλά έδισταζε, σαν να μην ήξερε από πού ν' αρχίσει...

Τέλος χαμήλωσε τα μάτια του, σαν να μην ήθελε, σαν να ντροπίζονταν ν' αντικοιήσει τα βλέμματα της Σοφίας και της είπε με τόνο άβολο και σοβαρό:

—'Αγαπητή μου φίλη, το ζήτημα για το οποίο θέλω να σας μιλήσω πάλι είναι πολύ... λεπτό... Για να μπορέσω λοιπόν να σας το αναπτύξω είναι απαραίτητο, απόλυτως απαραίτητο, να μ' ακούσετε με μεγάλη προσοχή και...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΙΡΑΜΠΩ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ ΜΟΝΝΙΕ

...κανε να είμαι για σας μονάχα ένας φίλος... 'Ενας δυστυχισμένος φίλος!... 'Ω! ναι, πολύ δυστυχισμένος!... Γιατί όχι μονάχα μου απαγορεύεται να χωρώ μέσα στην άγκυλιά σας τις πιο νόμιμες απολαύσεις, μα στερήθηκα ακόμα την πιο άγρια και την αγνή χαρά... Τη χαρά της παρορμητικότητας...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

—'Ε λοιπόν!... Σοφία μου, αγαπημένη μου και φίλη μου Σοφία, το πιο γλυκό μου όνειρο, την πιο μεγάλη μου επιθυμία μονάχα από σας έξαρτάται να τη πραγματοποιήσω...

Ο Μιραμπώ.

κρεβάτι.

Η Σοφία τον λυπόταν κατά βάθος γιατί ένιωθε τόσο δυστυχισμένος ήταν, μα δεν μπορούσε να συγκρατήσει τη φρίκη της και τη δαδυμμία της κάθε φορά που τον έβλεπε. Η άγρια μάλιστα που της προκαλούσε ο σθένος της μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν είδε την άλλη μέρα να εμφανίζεται στο σπίτι τους ο γελοίος αυτός κόμης ντε Σαιν Μωρίς σαν να μην είχε συμβεί απολύτως τίποτα...

Κατάλαβε μάλιστα απ' αυτό ότι ο σύζυγός της, όχι μόνο δεν τον είχε διώξει από το σπίτι του, αλλά και τον είχε προσκαλέσει να ξαναπαί...

—'Οσάκις όμως αυτός βρισκόταν στο σπίτι, η Σοφία έμεινε κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της...

—'Όταν ο σύζυγός της ανέρωσε, δεν τόλμησε να της συνηθίσει τη συνουσία για το «λεπτό» εκείνο ζήτημα, την οποία τόσο απότομα είχε διακρίψει η λιποθυμία του... 'Ο κ. ντε Μοννιέ καταλάβαινε τώρα όλη τη φρίκη που προκαλούσε στη σύζυγό του και είχε γεράσει, μέσα σε λίγες ημέρες, κατά πολλά χρόνια...

Μια μέρα, ο κ. ντε Σαιν Μωρίς έφτασε στο αρχοντικό των Μοννιέ, συνοδευόμενος και από έναν άλλο νεαρό κύριο. Τον συνέστησε στο φίλο του, λέγοντάς του:

—'Ο μαρκησίου ντε Μιραμπώ...

Ο Μιραμπώ βρισκόταν τότε, χάρις στις... φροντίδες του πατέρα του, φυλακισμένος στις φυλάκες του 'Αγίου Πέτρου, τις οποίες διηθούσε ο κ. ντε Σαιν Μωρίς. Δεν ήταν λοιπόν καθόλου παράδοξο, πως ένας ευγενής σαν κι αυτόν είχε συνδεθεί με το διευθυντή του κι' έκανε μάλιστα κι' επισκέψεις μαζί του.

—'Ο κ. ντε Μοννιέ έμεινε κατενθουσιασμένος με τη γνωριμία του νέου και τον παρακάλεσε να τον βλέπει συχνά...

—'Όπως βεβαιώνουν οι ζωολόγοι, το πιο βρωμερό απ' όλα τα ζώα του πλανήτη μας, είναι ένα είδος ποικιλοχόου, ο λεγόμενος «μοσχοπόντικας». Η δυσωμία που αποπνέει το ζώο αυτό είναι τόσο δυνατή και τόσο αηδιαστική, ώστε δεν μπορεί κανείς να σταθεί κοντά του έστω κι' ένα λεπτό της ώρας, γιατί θα τον πιάσει πονοκέφαλος και θα του έλθει έμετος. Τόσο δυνατή είναι η δυσωμία του μοσχοπόντικα, ώστε μπορεί να διαπεράσει και γυαλί, ακόμα δε και φελλό!... 'Εχει παρατηρηθεί μάλιστα ότι, αν ένας μοσχοπόντικας σταθεί λίγη ώρα δίπλα σ' ένα μπουκάλι κρασιού έρμητικά σφραγισμένο, το κρασί θα χαλάσει και θα βρωμάσει!...

Την πιο περίεργη σωματική διάπλαση από όλους τους ανθρώπους είχε ο κομμοεκαουσμένος 'Ιρλανδός πρωταθλητής πυγμαχίας Ντάν Ντουνέλλου, ο οποίος έζησε κατά τον περασμένο αιώνα. Το κυριότερο χαρακτηριστικό του ανθρώπου τούτου, ήταν τα χέρια του, τα οποία είχαν μήκος πραγματικού, τα άνω άκρη και ποταφάνει. Ήσαν κώως μοναδικό και ποταφάνει. Ήσαν τόσο μακριά, ώστε, όταν ο Ντάν Ντουνέλλου στεκόταν όρθιος και τα άπλωνε προς τα κάτω, τα δάχτυλά του έφταναν ως τα γόνατά του.

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

Με τις πρώτες ματιές που ανταλλάξαν, κατά τη στιγμή της συστάσεως, η δυ νέες ψυχές κατάλαβαν πως ήταν πλασμένες ή μία για την άλλη.

Κι' αμέσως, αφήνοντας τον ντε Μοννιέ και τον Σαιν Μωρίς, τραβήχτηκαν σε μία γωνία του σαλονιού κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν σαν να γνωρίζονταν από χρόνια...

Μα περισσότερο από τα στόματά τους μιλούσαν τα μάτια τους κι' έτσι, χωρίς να το καταλάβουν κι' αυτοί πως, σε μία στιγμή, έσμιξαν τα χέρια τους...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πόσα χρόνια μπορεί να ζήσει μία πάπια. 'Ο μοσχοπόντικας, το βρωμερότερο ζώο της γης. 'Ο άνθρωπος με τα μακρύτερα χέρια. Μία μικροσκοπική πρωταθλήτρια του κολυμβήματος. Σε ηλικία τριών ετών πρωταθλήτρια! Το πατινάξ της Καικιλίας Κόλλιντζ. Δυό βασίλισσες της καλλονής στα δικαστήρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

—'Ο 'Ιρλανδός πυγμαχίας Ντάν Ντουνέλλου, ο οποίος είχε τα μακρύτερα χέρια του κόσμου.

Χάρη στους κολλυμβητικούς ούς της θριάμβους, η μίς Κρόου έχει κερδίσει ως τώρα έξι κύπελλα. 'Εκτός όμως απ' αυτά, έχει πάρει και χαμηλά διακαριά με τ' άλλα πρωταθλήματα.

—'Επίσης η μικροσκοπική αυτή κολυμβήτρια έχει συναγωνιστεί επιτυχώς με τους μεγαλύτερους και πιο φημισμένους κολυμβητές των Δυτικών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Μία άλλη μικροσκοπική πρωταθλήτρια του πατινάξ, η μίς Καικιλία Κόλλιντζ από το Λονδίνο, ηλικίας μόλις δέκα ετών.

—'Από τον καιρό που ήταν ακόμα πολύ μικρή, η μητέρα της την έπαιρνε μαζί της στο πατινάξ, το οποίο κι' η ίδια είναι φανατική διασώστη. Η Καικιλία πολύ γρήγορα άρχισε να πατινάζει και σιγά-σιγά κατέληξε να συναγωνίζεται επιτυχώς, όχι μόνον τα συνουχικά της παιδιά, αλλά και τους μεγάλους.

Τελευταίως μάλιστα έλαβε μέρος στον μεγάλο διαγωνισμό πατινασμάτων που γίνεται κάθε χρόνο στην αγγλική πρωτεύουσα και ήλθε πρώτη. 'Όσοι άνακρηρύχτηκε πρωταθλήτρια του Λονδίνου. Οι θαυμαστές της είπουν ότι σε δυό-τρία χρόνια θα κερδοφόρα ν' άνακρηρύχτη πρωταθλήτρια της ύφης!...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

κρυστάλλινο-μεγάλο βάζο!...

Οι φίλοι της Καλλιφορνίας λατρεύουν κυριολεκτικώς την Τζού Κρόου, μία «μικροσκοπική» 'Αμερικανίδα, η οποία, μολοντί είναι πέντε ετών, έχει νικήσει επανειλημμένως στους αγώνες βλους τους φημισμένους κολυμβητές του 'Αγίου Φραγκίσκου και των άλλων παλαιών πόλεων της Δυτικής 'Αμερικής.

Η Τζού Κρόου κατάγεται απ' την παραθαλασσία πόλη Βενετία της Καλιφορνίας και από την εποχή που ήταν ακόμα μικρό, ο πατέρας της—δεν νός κολυμβητής κι' αυτός—την έπαιρνε μαζί του μέσα στη θάλασσα όσάκις κολυμβούσε. 'Ετσι η μικρή έμαθε θαμνάσιο κολυμπί και, σε ηλικία τριών ετών, άρχισε να λαβαίνει μέρος σε διαφόρους αγώνες, στους οποίους έδινε σχεδόν πάντοτε νικήτρια.

Χάρη στους κολλυμβητικούς ούς της θριάμβους, η μίς Κρόου έχει κερδίσει ως τώρα έξι κύπελλα. 'Εκτός όμως απ' αυτά, έχει πάρει και χαμηλά διακαριά με τ' άλλα πρωταθλήματα.

—'Επίσης η μικροσκοπική αυτή κολυμβήτρια έχει συναγωνιστεί επιτυχώς με τους μεγαλύτερους και πιο φημισμένους κολυμβητές των Δυτικών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Μία άλλη μικροσκοπική πρωταθλήτρια του πατινάξ, η μίς Καικιλία Κόλλιντζ από το Λονδίνο, ηλικίας μόλις δέκα ετών.

—'Από τον καιρό που ήταν ακόμα πολύ μικρή, η μητέρα της την έπαιρνε μαζί της στο πατινάξ, το οποίο κι' η ίδια είναι φανατική διασώστη. Η Καικιλία πολύ γρήγορα άρχισε να πατινάζει και σιγά-σιγά κατέληξε να συναγωνίζεται επιτυχώς, όχι μόνον τα συνουχικά της παιδιά, αλλά και τους μεγάλους.

Τελευταίως μάλιστα έλαβε μέρος στον μεγάλο διαγωνισμό πατινασμάτων που γίνεται κάθε χρόνο στην αγγλική πρωτεύουσα και ήλθε πρώτη. 'Όσοι άνακρηρύχτηκε πρωταθλήτρια του Λονδίνου. Οι θαυμαστές της είπουν ότι σε δυό-τρία χρόνια θα κερδοφόρα ν' άνακρηρύχτη πρωταθλήτρια της ύφης!...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

αυτό της τον τίτλο της μίς Γαλλίας.

Οι Γάλλοι του Μπουένος 'Αϊρες είχαν εκλέξει πρό μηνών, σε μία μεγάλη γιορτή την ωραιότερη κοπέλλα που υπήρχε στην γαλλική παροικία της 'Αργεντινής πρωτεύουσας. 'Επειδή όμως δεν ήξεραν τί τίτλο να της δώσουν και για να ξεχωρίσει από τις ωραίες που είχαν εκλέξει επίσης η 'Ισπανική και η 'Ιταλική παροικία του Μπουένος 'Αϊρες, της έδωσαν τον τίτλο «Μίς Γαλλίας». Η δεσποινίς έμεινε Λουκιανή Μαχμάς—έτσι ονομάζεται—είχε την κακή έμπνευση να πέσει στο Ρίο 'Ιανέιρο όπου έγινε ο διαγωνισμός για την εκλογή της «μίς 'Υψηλίου». Και όχι μόνον αυτό, αλλά και να ταξιδεύσει αργότερα στην Εγγύη. Η εμφάνισή της όμως στο Ρίο 'Ιανέιρο και στην Γαλλία με τον τίτλο της «μίς Γαλλίας» έξηγησε την περσιμένη δεσποινίδα Ζάν Ζουλιέ, η οποία ως γνωστόν στα περσινα καλίστεια των Παρισίων είχε εκλεγεί «μίς Γαλλία» και η οποία δεν μπορούσε φυσικά ν' ανεχθεί την εκμετάλλευσή του τίτλου της.

—'Υπέβαλε λοιπόν αγωγή στο παρισινό πρωτοδικείο εναντίον της Λουκιανής Μαχμάς, ζητώντας να της απαγορευθεί να φέρει τον τίτλο «μίς Γαλλίας», ο οποίος ανήκει μόνον σ' αυτήν.

—'Ός 'Ετσι όμως να γίνει η δίχη, η οποία εκλεγεί η νέα «μίς Γαλλία» το 1932, όποτε η έναρση θα χεί η νάγουσα θά χεί η δικαστήρια.

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

—'Ενα από τα χέρια του 'Ιρλανδού πρωταθλητή σόζεται ακόμα και σήμερα θαλασσομαμένο στο Μέλφαστ, όπου είναι τοποθετημένο, μέσα σ' ένα...

τακτικά έξω απ' το σπίτι του.

—'Σχεδόν ποτέ του, κύριε δικαστά, είπα, δεν τρώει στο σπίτι. 'Ετσι το φαγητό που μαγειρεύω έχω πηγαίνει χαμένο και πετιέται, ενώ αυτός έσθαι τρώγοντας στα έστιατόρια τα χρήματα που χρειάζονται για άλλες ανάγκες του σπιτιού.

—'Όταν ο δικαστής κάλεσε τον κατηγορούμενο σύζυγο ν' απολογηθεί, έκαίνος δήλωσε τα εξής:

—Κύριε δικαστά, η γυναίκα μου δεν ξέρει να μαγειρεύει κι' ούτε φροντίζει να μάθω να φτιάχνω φαγητά της προκοπής... 'Ετσι τα φαγητά που μαγειρεύει δεν τρώγονται. Δυό μήνες αν φάω στο σπίτι μου θα πάθω το στομάχι μου.

—Αυτά δεν είναι δικαιολ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΜΑΡΝΙΕΡ

—Θάχουμε άγρια «κέννα» σήμε-
ρα... Είπε ο πρόεδρος του Δικαστη-
ρίου Τουρκιέλ στον Εισαγγελέα
Μπλοντέλ, πριν μπει μέσα στην αι-
θουσα των συνεδριάσεων.

—Κι' όλο «διακεκριμένοι»!... α-
πάντησε με το αόανο χαμόγελό του ο
Εισαγγελέας Μπλοντέλ, θέλοντας να ύ-
πονοήσει με τα λόγια του αυτά, ότι τη
δικη που θάχονε σε λίγο θα την πα-
ρακολουθούσε όλο το «αί-λάφ» του Πα-
ρισιού.

Πράγματι, η δικη της κομίσσης ντε
Μπριέ είχε προκαλέσει τον γενικό έν-
διαφέρον. Οι ντε Μπριέ έθεωρούντο
ως ένα ζευγάρι πολύ αγαπημένο. Είχαν
παντρευτεί πριν από δέκα χρόνια, ύ-
στερ' από έναν μεγάλο και γεμάτο τά-
θος έρωτα. Η κυρία ντε Μπριέ θα ή-
ταν, κατά την εποχή του γάμου της,

ως τριάντα χρονών κι' ο σύζυγός της
σαραντάρης. Από τότε, δεν είχε ά-
κουστεί ποτέ το παραμικρό γι' αυτούς
και κανένα νέφος δεν φαινόταν να σκι-
αζε τη συζυγική ευτυχία τους. Ζούσαν
μόνοι, αποτραβηγμένοι σε μια έξοχη

Εκκλησία τους, κοντά στο Παρίσι. Από
την εποχή του γάμου του, ο κόμης είχε
διακρίνει τις σχέσεις του με τους συγ-
γενείς του, οι οποίοι δεν έννοούσαν να
του συγχωρήσουν το ότι αυτός, ένας
αριστοκράτης, είχε παντρευτεί μια ά-
γνωστη, μια γυναίκα έξω από τον κύ-
κλο τους κι' από τη σειρά τους. Κι' έ-
τσι, οι δυο σύζυγοι ζούσαν μόνοι, ευ-
τυχισμένοι κι' έρωτευμένοι.

Γι' αυτό, όταν μαθεύτηκε, ξαφνικά,
ένα πρωί, πως η κόμισσα είχε σκοτώ-
σει τον άντρα της, όλοι έμειναν κατά-
πληκτοι.

Η κόμισσα συνελήφθη άμέσως με-
τά το έγκλημά της. Από τη στιγμή ό-
μως έκλεινη, δεν άνοιξε το στόμα της
να πη το παραμικρό για να υπερασπι-
στή τον έαυτό της. Ούτε δικηγόρο
δεν είχε διορίσει για την υπεράσπι-
σή της... Είχε ύφος απειλητικό, έβλαι-
γε διαρκώς και σ' όλες τις ερωτήσεις
του άναγκαστο άπαντούσε στερεότυπα:

—Η μεγαλύτερη ποινή που μπορεί
να μου επιβάλει το δικαστήριο, δεν είναι
ο θάνατος;... "Ε, άς με καταδικάσει
λοιπόν!... Αυτό επιθυμώ κι' εγώ...

"Ετσι το έγκλημα παρέμεινε σκοτει-
νό και μυστηριώδες. Μια γοηιά μόνο,
που καθόταν κοντά στην Εκκλησία, είχε
καταθέσει ότι η κόμισσα δεχόταν, καμ-
μιά φορά, όταν έλειπε ο σύζυγός της,
την επίσκεψη ενός άγνωστου νέου...

Ούτε όμως και το όνομα του νέου
αυτού είχε δεχτεί ν' αποκαλύψει η δο-
λοφόνος.

Γι' αυτό όλοι περίμεναν με άνυπομο-
νησία την ημέρα της δικής, κατά την
οποία, καθώς έλασαν, θα ριχνόταν κά-
ποιο φως στη μυστηριώδη αυτή υπό-
θεση.

Ο Πρόεδρος που είχε μαντέψει σω-
στά, Η αίθουσα του δικαστηρίου ήταν
γεμάτη από κόσμο — τον άριστοκρα-
τικότερο κόσμο του Παρισιού...

Στις έννέα άνωρίς οι ένοχοι κατέ-
λαβαν τις θέσεις τους. Σε λίγο δέ υπη-
καν και οι δικαστάι.

—Η συνεδρίασις αρχίζει! φώναξε ο

Πρόεδρος, χτυπώντας το κοινοδύο.

Ο Εισαγγελέας διάβασε τότε το κα-

τηγορητήριο, το οποίο ανέφερε μόνο
τις συνθήκες, υπό τις οποίες άπεκαλύ-
φθη το έγκλημα: "Ανέφερε δηλαδή,
ότι την ημέρα εκείνη, όταν η παραδου-
λεύτρια των ντε Μπριέ, η κυρία-Μαργα-
ρίτα, πήγε, όπως κάθε μέρα, κατά τις
δέκα το πρωί, στην Εκκλησία τους για να
πιάσει δουλειά, μπαίνοντας μέσα, αντί-
κρισε ένα σπαραχτικό θέαμα. Είδε τον
κόμμη σωμασμένο κάτω και πλημμυ-
ρισμένο στα αίματα, και την κόμισσα
λιποθυμημένη δίπλα του. Το κατηγορη-
τήριο άνάφερε ακόμα ότι η υπηρέ-
τρια έτρεξε άμέσως κι' έδοποίησε την
άσυντοχη και το γιατρό, ότι ο γιατρός
πιστοποίησε τον θάνατο του κόμμη
και τέλος ότι η κόμισσα είχε βιολογι-
σει στον άσυντοχο πως αυτή είχε σκο-
τώσει τον σύζυγό της.

Η κατηγορουμένη, βουτηγμένη στο
πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη
το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

το κατηγορητήριο. Μόνον όταν ο Πρό-
εδρος, μετά τις τυπικές ερωτήσεις για

την άποψη της, άπάντησε με το ίδιο

πένθος, άκουσε άμύλητη και άπονη

Άμέσως, ένας νέος, που καθόταν στο
βάθος της αίθουσας, σηκώθηκε, διέσχι-
σε με κάπο το πλήθος και πλησιάζοντας
στην έδρα του Προέδρου, είπε:

—"Ονομάζομαι Μαρτέν Ροζέ και εί-
μαι δικηγόρος... "Αναλαμβάνω εγώ
την υπεράσπιση της κατηγορουμένης...
Η κόμισσα ντε Μπριέ, μόλις έφριξε
μια ματιά στον αιώναλο ύπερασπιστή
της, έγινε ακόμα πιο γλυκή και δεν
μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή.

—"Όχι!... έτραβήσατε... "Όχι!... Δεν
θέλω!...

Ο Πρόεδρος όμως δεν έδωσε καμ-
μιά προσοχή στις διαμαρτυρίες της.

—Πολύ καλά, είπε στον Ροζέ. Σας
διορίζω συνήγορο «έξ επαγγέλματος»
της κατηγορουμένης... "Ακούσατε το
κατηγορητήριο... "Αν θέλετε, μπορεί-
τε να ρίξετε μια ματιά και στη δικω-
γραφία...

Καί, γυρίζοντας προς τον κλητήρα,
επρόθεσε:

—Να έρθη ο κ. ντε Τρουά... είπε

κατόπιν ο Πρόεδρος.

Ο κ. ντε Τρουά ήταν ένας ψηλός κι'
αδύνατος πενηντάρης, με μονάκι.

—Κύριε Πρόεδρε, άρχισε να λέει
με στομαχικές ύφες. Είμαι της γνώμης
ότι πρόκειται περί δολοφονίας έπλοτυ-
πίας!...

—Πώς! Έκανε ο Πρόεδρος. Η κό-
μισσα έπλοτυπώσε τον κόμμη;

—Όχι... Το αντίθετο μάλλον συ-
νέβαινε. Ο περιβολάρχης μου μου είχε
αναφέρει τις παράξενες έπισκέψεις του
μυστηριώδους νέου στην κόμισσα κα-
τά τις ώρες άκριβείας που έλειπε ο σύ-
ζυγός της. Σάν φίλος του λοιπόν που ή-
μουν, νόμισα πως είχα καθίκον να του
άνοίξω τα μάτια και την προσηγουμένη
του φόνου τον συνάντησα στη λέσχη
και του τά ελπα έλα... "Ο κόμης, α-
κούγοντας τις άποκαλύψεις μου, ταρα-
χτηκε πολύ κι' έφυγε άμέσως για το
σπίτι του... Την άλλη μέρα το πρωί
είχα βγει έξω... "Εξαφνα, κατά τις
έξι, τον συνάντησα πάλι. Μου φάνηκε
περίεργο, γιατί τον είδα να παραμυ-
νεύει σε μια γωνία και τόν ρώτησα τι
του συνέβαινε. Αυτός όμως μου άπάν-
τησε ότι τυχαίως είχε σταθεί εκεί, κά-
τωφως να προσθέσει τίποτε άλλο, άπο-
μακροήθηκε... Στις δέκα βρέθηκε νε-
κρός. Κατά συνέπεια, δολοφονήθηκε
δύο ώρες μετά τη συνάντησή μας, όταν
δηλαδή ξαναγύρισε στο σπίτι του...

—"Ετσι η δολοφονία έξηγείται όλο-
κάθαρα, είπε ο Εισαγγελέας. Μόλις ο
κόμης έφυγε από το σπίτι του, ο μυσ-
τηριώδης νέος, ο έραστής της κομής-
σης χωρίς άλλο, μπήκε μέσα... "Ο κό-
μης σε λίγο γύρισε, βρήκε τη γυναίκα
του μαζί με τον φίλο της κι' αυτή τότε
τον σκότωσε...

Ο Πρόεδρος γύρισε προς την κατη-
γορουμένη:

—Κυρία μου, της είπε. Βλέπετε
πως έλα εινε εναντίον σας... Αυτή τη
στιγμή λέτε πως θέλετε να πεθάνετε...

Αύριο όμως φάγετε μετανοήσει και θά-
να φροδεθί για σάς, αν έχετε και το
παραμικρό έλαφροσύνη, να όδονηθείτε
στη λαμψήτση. Δεν σάς κρύβω ότι η
ζωή σας κινδυνεύει... Σας προσκαλώ
λοιπόν για τελευταία φορά να μου πη-

—Να προσέβη ο πρώτος μάρτυς...
Τάκωβος Σακοβέν!...

Ένας κοντόχοντος άνθρωπάκος
προχώρησε ως το βήμα των μαρτύρων.

—Λέγε, τι ξέρεις για την υπόθεση...

—Εγώ, κύριε Πρόεδρε, άρχισε να
λέει ο μάρτυς, είμαι περιβολάρχης στο κ.
ντε Τρουά, ο οποίος καθόταν δίπλα
στην Εκκλησία των ντε Μπριέ... Την κυ-
ρία ντε Μπριέ την άγαπούσαμε όλη
μάς, γιατί τη θεωρούσαμε μια γυναίκα
τίμια, ήθικη και άφορημένη στον άν-
τρα της. Ο κύριός μου ήταν πολύ φί-
λος με τον μακαρίτη...

—Σου είπα να μου πης τι ξέρεις για
το έγκλημα... τον διέκοψε ξαφνικά ο
Πρόεδρος.

—Λοιπόν, έξακολούθησε ο περιβολάρ-
χης, έδω κι' ένα μήνα τώρα, είχα άν-
τιληφθεί πως η κυρία ντε Μπριέ, κάθε
φορά που έφτανε ο σύζυγός της, έ-
βγαινε κι' αυτή έξω... Λίγες μέρες
μάλιστα πριν απ' τον φόνο, είδα πρωί,
μόλις ο κόμης βγήκε έξω, είδα έναν
νέο να μπαίνει στην Εκκλησία του... Το
πρωί πάλι, πριν ο κόμης γυρίσει, ο
νέος αυτός έφτανε... "Άλλο τίποτε δεν
ξέρω...

—Καλά, πήγαίμε... είπε ο Πρό-
εδρος.

Δεύτερος μάρτυς προσήλθε η παρα-
δουλεύτρια κυρία Μαργαρίτα, η οποία
επεβεβαίωσε όσα είχε καταθέσει στην
άνκριση και είχαν συμπεριληφθεί στο
κατηγορητήριο.

Κατόπιν ο γραμματέας διάβασε την
ένδειξη του λατοδικαστού, που έπαστο-
ποίησε τον θάνατο. Σήκωσαν λοιπόν
με την έκθεσή αυτή, ο θάνατος εινε έ-
πείθει δύο ώρες πριν εξετάσει το πτώ-
μα ο γιατρός, δηλαδή μίμηση ώρα
πριν από την έρευνα...

—Να έρθη ο κ. ντε Τρουά... είπε
κατόπιν ο Πρόεδρος.

Ο κ. ντε Τρουά ήταν ένας ψηλός κι'
αδύνατος πενηντάρης, με μονάκι.

—Κύριε Πρόεδρε, άρχισε να λέει
με στομαχικές ύφες. Είμαι της γνώμης
ότι πρόκειται περί δολοφονίας έπλοτυ-
πίας!...

—Πώς! Έκανε ο Πρόεδρος. Η κό-
μισσα έπλοτυπώσε τον κόμμη;

—Όχι... Το αντίθετο μάλλον συ-
νέβαινε. Ο περιβολάρχης μου μου είχε
αναφέρει τις παράξενες έπισκέψεις του
μυστηριώδους νέου στην κόμισσα κα-
τά τις ώρες άκριβείας που έλειπε ο σύ-
ζυγός της. Σάν φίλος του λοιπόν που ή-
μουν, νόμισα πως είχα καθίκον να του
άνοίξω τα μάτια και την προσηγουμένη
του φόνου τον συνάντησα στη λέσχη
και του τά ελπα έλα... "Ο κόμης, α-
κούγοντας τις άποκαλύψεις μου, ταρα-
χτηκε πολύ κι' έφυγε άμέσως για το
σπίτι του... Την άλλη μέρα το πρωί
είχα βγει έξω... "Εξαφνα, κατά τις
έξι, τον συνάντησα πάλι. Μου φάνηκε
περίεργο, γιατί τον είδα να παραμυ-
νεύει σε μια γωνία και τόν ρώτησα τι
του συνέβαινε. Αυτός όμως μου άπάν-
τησε ότι τυχαίως είχε σταθεί εκεί, κά-
τωφως να προσθέσει τίποτε άλλο, άπο-
μακροήθηκε... Στις δέκα βρέθηκε νε-
κρός. Κατά συνέπεια, δολοφονήθηκε
δύο ώρες μετά τη συνάντησή μας, όταν
δηλαδή ξαναγύρισε στο σπίτι του...

—"Ετσι η δολοφονία έξηγείται όλο-
κάθαρα, είπε ο Εισαγγελέας. Μόλις ο
κόμης έφυγε από το σπίτι του, ο μυσ-
τηριώδης νέος, ο έραστής της κομής-
σης χωρίς άλλο, μπήκε μέσα... "Ο κό-
μης σε λίγο γύρισε, βρήκε τη γυναίκα
του μαζί με τον φίλο της κι' αυτή τότε
τον σκότωσε...

Ο Πρόεδρος γύρισε προς την κατη-
γορουμένη:

—Κυρία μου, της είπε. Βλέπετε
πως έλα εινε εναντίον σας... Αυτή τη
στιγμή λέτε πως θέλετε να πεθάνετε...

Αύριο όμως φάγετε μετανοήσει και θά-
να φροδεθί για σάς, αν έχετε και το
παραμικρό έλαφροσύνη, να όδονηθείτε
στη λαμψήτση. Δεν σάς κρύβω ότι η
ζωή σας κινδυνεύει... Σας προσκαλώ
λοιπόν για τελευταία φορά να μου πη-

—Να προσέβη ο πρώτος μάρτυς...
Τάκωβος Σακοβέν!...

Ένας κοντόχοντος άνθρωπάκος
προχώρησε ως το βήμα των μαρτύρων.

Άμέσως, ένας νέος, που καθόταν στο
βάθος της αίθουσας, σηκώθηκε, διέσχι-
σε με κάπο το πλήθος και πλησιάζοντας
στην έδρα του Προέδρου, είπε:

—"Ονομάζομαι Μαρτέν Ροζέ και εί-
μαι δικηγόρος... "Αναλαμβάνω εγώ
την υπεράσπιση της κατηγορουμένης...
Η κόμισσα ντε Μπριέ, μόλις έφριξε
μια ματιά στον αιώναλο ύπερασπιστή
της, έγινε ακόμα πιο γλυκή και δεν
μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή.

—"Όχι!... έτραβήσατε... "Όχι!... Δεν
θέλω!...

Ο Πρόεδρος όμως δεν έδωσε καμ-
μιά προσοχή στις διαμαρτυρίες της.

—Πολύ καλά, είπε στον Ροζέ. Σας
διορίζω συνήγορο «έξ επαγγέλματος»
της κατηγορουμένης... "Ακούσατε το
κατηγορητήριο... "Αν θέλετε, μπορεί-
τε να ρίξετε μια ματιά και στη δικω-
γραφία...

Καί, γυρίζοντας προς τον κλητήρα,
επρόθεσε:

—Να έρθη ο κ. ντε Τρουά... είπε

κατόπιν ο Πρόεδρος.

Ο κ. ντε Τρουά ήταν ένας ψηλός κι'
αδύνατος πενηντάρης, με μονάκι.

—Κύριε Πρόεδρε, άρχισε να λέει
με στομαχικές ύφες. Είμαι της γνώμης
ότι πρόκειται περί δολοφονίας έπλοτυ-
πίας!...

—Πώς! Έκανε ο Πρόεδρος. Η κό-
μισσα έπλοτυπώσε τον κόμμη;

—Όχι... Το αντίθετο μάλλον συ-
νέβαινε. Ο περιβολάρχης μου μου είχε
αναφέρει τις παράξενες έπισκέψεις του
μυστηριώδους νέου στην κόμισσα κα-
τά τις ώρες άκριβείας που έλειπε ο σύ-
ζυγός της. Σάν φίλος του λοιπόν που ή-
μουν, νόμισα πως είχα καθίκον να του
άνοίξω τα μάτια και την προσηγουμένη
του φόνου τον συνάντησα στη λέσχη
και του τά ελπα έλα... "Ο κόμης, α-
κούγοντας τις άποκαλύψεις μου, ταρα-
χτηκε πολύ κι' έφυγε άμέσως για το
σπίτι του... Την άλλη μέρα το πρωί
είχα βγει έξω... "Εξαφνα, κατά τις
έξι, τον συνάντησα πάλι. Μου φάνηκε
περίεργο, γιατί τον είδα να παραμυ-
νεύει σε μια γωνία και τόν ρώτησα τι
του συνέβαινε. Αυτός όμως μου άπάν-
τησε ότι τυχαίως είχε σταθεί εκεί, κά-
τωφως να προσθέσει τίποτε άλλο, άπο-
μακροήθηκε... Στις δέκα βρέθηκε νε-
κρός. Κατά συνέπεια, δολοφονήθηκε
δύο ώρες μετά τη συνάντησή μας, όταν
δηλαδή ξαναγύρισε στο σπίτι του...

—"Ετσι η δολοφονία έξηγείται όλο-
κάθαρα, είπε ο Εισαγγελέας. Μόλις ο
κόμης έφυγε από το σπίτι του, ο μυσ-
τηριώδης νέος, ο έραστής της κομής-
σης χωρίς άλλο, μπήκε μέσα... "Ο κό-
μης σε λίγο γύρισε, βρήκε τη γυναίκα
του μαζί με τον φίλο της κι' αυτή τότε
τον σκότωσε...

Ο Πρόεδρος γύρισε προς την κατη-
γορουμένη:

—Κυρία μου, της είπε. Βλέπετε
πως έλα εινε εναντίον σας... Αυτή τη
στιγμή λέτε πως θέλετε να πεθάνετε...

Αύριο όμως φάγετε μετανοήσει και θά-
να φροδεθί για σάς, αν έχετε και το
παραμικρό έλαφροσύνη, να όδονηθείτε
στη λαμψήτση. Δεν σάς κρύβω ότι η
ζωή σας κινδυνεύει... Σας προσκαλώ
λοιπόν για τελευταία φορά να μου πη-

—Να προσέβη ο πρώτος μάρτυς...
Τάκωβος Σακοβέν!...

Ένας κοντόχοντος άνθρωπάκος
προχώρησε ως το βήμα των μαρτύρων.

—Λέγε, τι ξέρεις για την υπόθεση...

—Εγώ, κύριε Πρόεδρε, άρχισε να
λέει ο μάρτυς, είμαι περιβολάρχης στο κ.
ντε Τρουά, ο οποίος καθόταν δίπλα
στην Εκκλησία των ντε Μπριέ... Την κυ-
ρία ντε Μπριέ την άγαπούσαμε όλη
μάς, γιατί τη θεωρούσαμε μια γυναίκα
τίμια, ήθικη και άφορημένη στον άν-
τρα της. Ο κύριός μου ήταν πολύ φί-
λος με τον μακαρίτη...

—Σου είπα να μου πης τι ξέρεις για
το έγκλημα... τον διέκοψε ξαφνικά ο
Πρόεδρος.

—Λοιπόν, έξακολούθησε ο περιβολάρ-
χης, έδω κι' ένα μήνα τώρα, είχα άν-
τιληφθεί πως η κυρία ντε Μπριέ, κάθε
φορά που έφτανε ο σύζυγός της, έ-
βγαινε κι' αυτή έξω... Λίγες μέρες
μάλιστα πριν απ' τον φόνο, είδα πρωί,
μόλις ο κόμης βγήκε έξω, είδα έναν
νέο να μπαίνει στην Εκκλησία του... Το
πρωί πάλι, πριν ο κόμης γυρίσει, ο
νέος αυτός έφτανε... "Άλλο τίποτε δεν
ξέρω...

—Καλά, πήγαίμε... είπε ο Πρό-
εδρος.

Δεύτερος μάρτυς προσήλθε η παρα-
δουλεύτρια κυρία Μαργαρίτα, η οποία
επεβεβαίωσε όσα είχε καταθέσει στην
άνκριση και είχαν συμπεριληφθεί στο
κατηγορητήριο.

Κατόπιν ο γραμματέας διάβασε την
ένδειξη του λατοδικαστού, που έπαστο-
ποίησε τον θάνατο. Σήκωσαν λοιπόν
με την έκθεσή αυτή, ο θάνατος εινε έ-
πείθει δύο ώρες πριν εξετάσει το πτώ-
μα ο γιατρός, δηλαδή μίμηση ώρα
πριν από την έρευνα...

—Να έρθη ο κ. ντε Τρουά... είπε
κατόπιν ο Πρόεδρος.

Ο κ. ντε Τρουά ήταν ένας ψηλός κι'
αδύνατος πενηντάρης, με μονάκι.

—Κύριε Πρόεδρε, άρχισε να λέει
με στομαχικές ύ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GIOVANNI VERGA

Η ΖΗΛΕΙΑ

χρόνια να μην υποψιάζεται τις σχέσεις της γυναίκας του με το γιατρό δόν Λιμπόριο.

Ο δόν Λιμπόριο ήταν ακόμα και συνέτακτος του... Είχαν ένα γένημα μαζί, είχαν επίσης καμιά τριανταριά παιδιά, νοίκιαζαν διάφορα χωράφια κι' ο δόν Λιμπόριο έδινε πάντα το λόγο του ως εγγύησι όταν ο Πεντολάτσιος πήγαινε για καμιά υπόθεσί του στο συμβολαιογράφο. Ο Πεντολάτσιος του πήγαινε πάντα τα πρώτα κουκιά και τα πρώτα μπύζελια, έσκαζε ξύλα για την κουζίνα του, και του έτοιμαζε το κρασί της χρονιάς. Είς ανάλλαγμα για όλα αυτά δεν του έλειπε τίποτα απ' το σπίτι του: ούτε το σάβρι, ούτε το κρασί, ούτε το λαδί, ούτε το λάδι στο κιούπι. Η γυναίκα του λευκή και κόκκινη σαν μήλο, είχε πάντοτε τα κεινουργία της παπούτσια και τις μεταξωτές της εσώρουκες. Ο δόν Λιμπόριο ακόμα δεν πληρωνόταν τις επισκέψεις του κι' είχε πάρει ένα απ' τα παιδιά του στο σπίτι του. Με δυο λόγια τα είχαν όλα μεσιανά—κι' τη Βενέρα θέδρια μαζί—κι' ο Πεντολάτσιος αποκαλούσε το δόν Λιμπόριο «κύριε κουμπάρο». Έτσι όλοι ήταν ευχαριστημένοι, γιατί ο Διάβολος δεν είναι πάντα τόσο μαύρος, όπως τον περιγράφουν...

Η Βενέρα έβαλε τα χέρια στους γοφούς κι' άρχισε να τον λούζει με τις χειρότερες βροσιές....

Μα ξαφνικά, μέσα σε μια μέρα, μέσα σε μια στιγμή, η άγγελική αυτή εικόνη άλλαξε ξαφνικά και γίνηκε ένα διαβολικό κακό. Μερικοί χωριάτες που δούλευαν εκείνη την ημέρα στ' αμπέλι, κατά το βράδυ, στη σκιά

που απλωνόταν ευεργετική, άρχισαν να φουκαρουν και να ψέλνουν τον εξαφύλιο στο Πεντολάτσι και στη γυναίκα του, χωρίς ν' αντιληφθούν ότι αυτοί ήταν ξαπλωμένοι πίσω από ένα φράχτη. Κανείς δεν τον είχε δει. Γι' αυτό η παροιμία λέει: «Όταν τρώς, κλείνε την πόρτα κι' όταν μιλάς, κρύψτε το στόμα σου...».

Αυτή τη φορά ο Πεντολάτσιος έννοιωσε και κατάλαβε αυτά που άκουγε σαν ο ίδιος ο Διάβολος να του έχωνε μέσ' στο μυαλό όλες τις άκατες που του φέρωναν στη ράχη του: —Αυτός ο δόλιας ο Πεντολάτσιος—

—λέγαν— πως πήγε όλα μεσιανά με το δόν Λιμπόριο, έτσι έχει και τη γυναίκα σου. Δεν το καίγεται όμως καρδιά... Τρώει και παχύνει σαν γουρούνι.

Ακούγοντας τα λόγια αυτά ο Πεντολάτσιος πετάχτηκε άπαξ να πάνω σε να τον δάγκω σε λυσσαλμένος κυλί... Άρχισε άμεσως να τρέχει προς το χωριό ακράτητος κι' όλα στο δρόμο του, κι' ή πέφτες και τα χροτάκια του φωνόντουσαν κόκκινα σαν το αίμα...

Μπρος στην πόρτα του σπιτιού του, συνάντησε το δόν Λιμπόριο, ο οποίος πήγαινε ήσυχα-ήσυχα κι' αερίζονταν, επειδή έκανε ζέστη, με το ψάθινο καπέλλο του.

Τον σταμάτησε άμεσως και χωρίς καμιά άλλη προεισαγωγή, του είπε άπτόρμα:

—Ακούσε, κύριε κουμπάρε, αν σε είδα άλλη φορά στο σπίτι μου, σου έχω κι' ένα και το μοναδικό Θεό που υπάρχει πως θα σε σκοτώσω...

Ο δόν Λιμπόριο τον κύτταζε στα μάτια σαν να του μιλούσε τούρκα.

Έπειτα σκέφτηκε πως σίγουρα, κι' αυτή τη μεγάλη ζέστη θα του είχε στρέψει το μυαλό του δυστυχισμένου, γιατί στ' αλήθεια δεν μπορούσε να φανταστεί πως ο Πεντολάτσιος είχε γίνει ξαφνικά ζηλιάρης, ύστερ' από τόσα χρόνια που είχε κλειστά τα μάτια.

—Τί έχεις σήμερα, κουμπάρε; τον ρώτησε.

—Ορκίστηκα στο Θεό πως αν σε ξαναείδω άλλη φορά στο σπίτι μου θα σε σκοτώσω... απάντησε ο χωριάς.

Ο γιατρός ύψωσε τους ώμους του κι' αποκαρύνθηκε γελώντας.

Ο Πεντολάτσιος πάλι μπήκε στην κλή του σπιτιού του σαν τρελλός και γκασίπε στη γυναίκα του:

—Ορκίστηκα στο Θεό πως αν ξαναείδω τον κύριε-κουμπάρο εδώ, θα τον σκοτώσω...

Η Βενέρα έβαλε άμεσως τα χέρια της στους γοφούς της κι' άρχισε να τον λούζει με τις χειρότερες βροσιές. Έκείνος κουνούσε άγριος το κεφάλι του, σαν βιάζετο που το τσίμπησε η νύχτα και δεν θέλει ν' ακούσει τίποτα. Τα μικρά τους οδοντάκια, βλέποντας αυτά τα έκτακτα πράγματα. Τέλος η Βενέρα άρπαξε την απύρνα της πόρτας και τον έδιωξε έξω για να μην τον βλέπει πια. Του έπεσε μάλιστα πως μέσα στο σπίτι της ήταν έλευσε να κάνει ό,τι της άρεσε...

Από την ημέρα εκείνη, ο Πεντολάτσιος δεν μπορούσε πια να δουλέψει. Είχε το νού του αδιάκοπα προσπλωμένο σ' ένα πράγμα μονάκι και το μούτσο του είχε πάρει άλλη έκφραση. Τέλος, ένα Σάββατο-βράδυ παρότρυνε τα στυρία του και χωρίς να πληρωθεί, τράβηξε για το χωριό. Η γυναίκα του, βλέποντάς τον να στέλνει χωρίς γούστα κι' επιπλέον δυο ώρες νωρίτερα από το τακτικό του, ελάνθισε τις βροσιές της. Έπειτα θέλησε να τον στείλει στην αγορά να της ψωνίσει αντίδοτες για δροχικό, αλλά ο Πεντολάτσιος δεν ένοιωσε να κάνει ούτε βήμα. Τα παιδιά έκλαιγαν, βλέποντας τον πατέρα τους τόσο άγριο...

Ο δόν Λιμπόριο, χωρίς να λογαριάσει την απειλή του Πεντολάτσιου, εξακολούθησε να παχύνει κάθε βράδυ, μετά τις επισκέψεις του, και να βλέπει τη γυναίκα του... Μά, όταν έκλεινε το βράδυ ο Πεντολάτσιος άκουσε στο μικρό ήσυχο δρόμο, τα άσπρα βήματα του γιατρού, ο οποίος πήγαινε σιγά-σιγά, λίγο κουρασμένος από τις επισκέψεις του, υποφέροντας από τη ζέστη, πήγε κι' άρπαξε την απύρνα με την οποία τον κυνηγούσε η γυναίκα του, και στήθηκε πίσω από την πόρτα... Τό κακό ήταν πως η Βενέρα δεν αντιλήφθη τίποτα, γιατί εκείνη τη στιγμή είχε πάει στην κουζίνα για το φαγητό... Έτσι, αλίος ο δόν Λιμπόριο πάτησε το πόδι του μέσα στο σπίτι, ο κουμπάρος του ύψωσε την απύρνα και το κατάφερε ένα τέτοιο γκούρμα, ώστε τον σάβρισε κάτω σαν πέφο βιάδι...

Έπειτ' απ' αυτό, ο κουμπάρος Πεντολάτσιος πήγε και τελείωσε τη ζωή του στο κάτεργο...

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, 1932

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ

ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1932

Κομψό, πολύχρωμο, πλουσίως εικονογραφημένο, μοναδικό απόκτημα για τις οικογένειες. Αρχ. 25.

Στο εφετεινό Ημερολόγιο του «Μπουκέτου» συνεργάζονται οι κ.κ. Γ.ρ. Σερόπουλος, Π. Χόρη, Αιμιλία Στ. Δόφρη, Στέφ. Δόφρης, Μένος Φιλήτας, Σωτ. Σιάτης, Θ. Βελιανίτης, Κ. Καιροφύλας, Χρ. Χρηστοδασίλης, Κ. Φαλάντης, Παύλος Νωδάνος, Κλέων Παράσχος, Σταμ. Σταμ., Στρατής Δούνας, Α. Πορφύρας, Χάρης Σταματίου, Ρόμος Φίλντας, κλπ. Επίσης δημοσιεύονται ανέκδοτα έργα των Α. Παποδιαμάντη, Ανδρέα Καρακίτσα, Κώστα Κροστάλη, Γ. Βώκου, κλπ. κλπ.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδυές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γραμματικού, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και περὶ μόνον το ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδὲ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΘΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΑΛ ΘΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 80, ἑξ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Θάνταςμα», ἔργον μυστηρίου, ἀστυνομικώτατον, περιπεπλεγμένον, πλήρως δραματικὸν καὶ τραγικὸν ἐπισοδίων, ἐκτυλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πόλεμον ἐνὸς αἰγυπιοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ βράζει ἡ σκληροτέρα μάχη.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 80, ἑξ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακας» ὄν χρειάζεται ἄλλη σὺνταξις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, περὶ τὸ ἐρωτήσων ἵναν περὶ τὸν ἐκδόσαν ὅταν ἰδοῦσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἀλλοτινόν. Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακας» μισοῦμε νὰ πῶμε ὅτι ἐκμετρίσει τὴν μεγαλειότητα ἀντυχίας ἐξ ἑσπ. μυθιστορημάτων ἐκδοσιστάτησαν ὅς τὰρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΔΙ ΠΕΡΙΠΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΦΟΥΡΟΥ ΓΟΥΡΜΙΝΟΣ ΠΥΗ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσπ. δρ. 15, ἑξ. δρ. 80). Ἐνα διὰ τὰ ἀδύνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπετεια τοῦ Πύη», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸν ταξίδιον εἰς τὸν Νότιον Πόλον, περὶ τὸν τραγικὸν μυστηρίου τοῦ ὁποῦ καλεῖται σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ γαλλικοῦ, γραμμένου διὰ ἑσπ. τὸν μεγαλειότητα ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 20, ἑξ. δρ. 30). Μία σὰς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἓνα τραγικώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μίᾳ κόρης καὶ τοῦ ἐκδούλου της. καὶ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνι ἑσπ. τὸν σκληρὸν καὶ ἀφανίστατος φιλόλογον κατὰ τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 260. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 20, ἑξ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ μυθιστοριογράφου τὸν παραδόξον ταξιδιον Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, καὶ πᾶσι, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 15, ἑξ. δρ. 20). Αἰσθητικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον διὰ τὴν νεανίσκην Γρεβιά, ἐκτυλίσσεται μέσα σὺν τῇ κλίμα τῶν στήναι τῆς Ρωσίας, τὸν ὁποῦν μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθνη.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 15, ἑξ. δρ. 20). Παραγγέλλεται καὶ τραυματικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῦν κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχὴ ἀγῶνα τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστηρίου του, τὸ ὁποῦν μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΟ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 15, ἑξ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεο εἶναι ἡ μεγαλειότητα συγγραφέως τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δέχεται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἐκδοὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποῖα εἶναι ἀληθὲς ἀριστέσμα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΚΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 15, ἑξ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοτέλεσμα τῆς γαλλικῆς τέχνης, γραμμένον διὰ τὸν ἀδύνατον συγγραφέα τὸν ἀλλοτρίον. Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν εἰς τὸ Παρίσι, οἱ ἥρωές των, ἡ σκληρότης των, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 15, ἑξ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸν Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέσση καὶ χάρι, γεμίστο αἰσθητικὴ καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΑΤΩΜΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσπ. δρ. 5, ἑξ. δρ. 8). Συμμερικὸν μυθιστόρημα τοῦ ἀπεθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῦν διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφὴ ἡ ἐνδιαφέρουσα πλοκὴ του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθητικόν.	

Ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ ἑξωτερικόν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ ἑσωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἀλλήλων βιβλιοθήκη, ἡ ἀπλετικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἐκατοντάδες ποιήματα, ἀνακρίσεις, κυριακίδες, ποιήματα, περιέργειαι, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογονία», «Τὸ ἡμερολόγιον τῆς Εἰσας», «Διὰ παρτίδας περὶ ἀγαπήθηκα καὶ τὸ ὄραμα τοῦ Μαίτηρλιχ» «Ἡ ἀρραβωνία Μελ λείνα».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», «Ἡ ἀρχὴ τοῦ «Βρυκόλακου» τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς «Μεῖρας» περὶ ζωντανάων.

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Βρυκόλακου» τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς «Μεῖρας» περὶ ζωντανάων, «Ἡ παννύχια ἀγάπη» καὶ καλὴν, «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξοχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ εἰς τὸν Ἑρως».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Ἡ Μπαλαδά», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτιν», «Μέσα διὰ τὰ βάθη τῆς γῆς» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐκδόσεως ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ ἑξωτερικόν δραχ. 400 ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῇ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σελὴ Σελιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀπεστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν ἀπὸ ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑνὸς πληρωμῆς κατὰ τὴν ἀπαράκλησιν.